EUROPOS
KOMISIJA

Briuselis, 2025 07 16
COM(2025) 415 final

ANNEX 2

PRIEDAS

prie

Pasiūlymo dėl TARYBOS SPRENDIMO

dėl Jungtinių Tautų konvencijos dėl kibernetinių nusikaltimų, dėl tarptautinio bendradarbiavimo kovojant su tam tikrais nusikaltimais, daromais naudojantis informacinių ir ryšių technologijų sistemomis, stiprinimo ir dėl keitimosi elektroniniais sunkių nusikaltimų įrodymais pasirašymo Europos Sąjungos vardu

II priedas

Galutinis Konvencijos tekstas

Jungtinių Tautų konvencija dėl kibernetinių nusikaltimų,

dėl tarptautinio bendradarbiavimo kovojant su tam tikrais nusikaltimais, daromais naudojantis informacinių ir ryšių technologijų sistemomis, stiprinimo ir dėl keitimosi elektroniniais sunkių nusikaltimų įrodymais

Preambulė

Valstybės Konvencijos šalys,

atsižvelgdamos į Jungtinių Tautų chartijos tikslus ir principus,

pažymėdamos, kad informacinės ir ryšių technologijos suteikia ne tik didžiulių visuomenės vystymosi galimybių, bet ir naujų galimybių nusikaltėliams, gali prisidėti prie nusikalstamos veiklos masto ir įvairovės didėjimo ir daryti neigiamą poveikį valstybėms, įmonėms ir asmenų bei visos visuomenės gerovei,

susirūpinusios, kad informacinių ir ryšių technologijų sistemų naudojimas gali daryti didelį poveikį nusikalstamų veikų, įskaitant su terorizmu ir tarptautiniu organizuotu nusikalstamumu susijusias nusikalstamas veikas, pvz., prekybą žmonėmis, neteisėtą migrantų gabenimą, neteisėtą šaunamųjų ginklų, jų dalių, komponentų, šaudmenų gamybą ir prekybą jais, prekybą narkotikais ir prekybą kultūros vertybėmis, mastui, spartai ir apimčiai,

įsitikinusios, kad prioritetine tvarka reikia laikytis visuotinės baudžiamosios justicijos politikos, kuria būtų siekiama apsaugoti visuomenę nuo kibernetinių nusikaltimų, *inter alia*, priimant atitinkamus teisės aktus, nustatant bendras nusikalstamas veikas ir procedūrinius įgaliojimus bei skatinant tarptautinį bendradarbiavimą, kad būtų vykdoma kuo veiksmingesnė tokios veiklos prevencija ir su ja kovojama nacionaliniu, regioniniu ir tarptautiniu lygmenimis,

pasiryžusios neleisti kibernetinius nusikaltimus darantiems asmenims rasti saugios priebėgos vykdydamos jų baudžiamąjį persekiojimą už šiuos nusikaltimus, kad ir kur jie būtų padaryti,

pabrėždamos poreikį stiprinti valstybių veiksmų koordinavimą ir bendradarbiavimą, *inter alia*, teikiant techninę pagalbą jos prašančioms šalims, ypač besivystančioms, ir stiprinant jų gebėjimus, be kita ko, perduodant technologijas tarpusavyje sutartomis sąlygomis, kad būtų tobulinami nacionalinės teisės aktai ir sistemos bei stiprinami nacionalinių valdžios institucijų gebėjimai kovoti su visų formų kibernetiniais nusikaltimais, įskaitant jų prevenciją, nustatymą, tyrimą ir baudžiamąjį persekiojimą už juos, ir šiomis aplinkybėmis pabrėždamos Jungtinių Tautų atliekamą vaidmenį,

pripažindamos, kad kibernetinių nusikaltimų aukų daugėja, kad svarbu užtikrinti teisingumą toms aukoms ir kad imantis nusikalstamų veikų, kurioms taikoma ši Konvencija, prevencijos ir kovos su jomis priemonių, būtina atsižvelgti į pažeidžiamoje padėtyje esančių asmenų poreikius,

pasiryžusios užtikrinti veiksmingesnę turto, įgyto iš kibernetinių nusikaltimų, tarptautinio perdavimo prevenciją, tokių atvejų aptikimą ir stabdymą, taip pat stiprinti tarptautinį bendradarbiavimą išieškant ir sugrąžinant iš nusikaltimų, nustatytų pagal šią Konvenciją, gautas pajamas,

atsižvelgdamos į tai, kad už kibernetinių nusikaltimų prevenciją ir kovą su jais yra atsakingos visos valstybės ir kad norėdamos, kad jų pastangos šioje srityje būtų veiksmingos, jos privalo bendradarbiauti tarpusavyje naudodamosi atitinkamų tarptautinių ir regioninių organizacijų, taip pat nevyriausybinių organizacijų, pilietinės visuomenės organizacijų, akademinių institucijų ir privačiojo sektoriaus subjektų pagalba ir juos į tai įtraukdamos,

pripažindamos, kad į visas atitinkamas pastangas užtikrinti nusikalstamų veikų, kurioms taikoma ši Konvencija, prevenciją ir su tomis veikomis kovoti laikantis vidaus teisės, svarbu integruoti lyčių aspektą,

suvokdamos būtinybę pasiekti teisėsaugos tikslus ir užtikrinti pagarbą žmogaus teisėms ir pagrindinėms laisvėms, įtvirtintoms taikytinuose tarptautiniuose ir regioniniuose dokumentuose,

pripažindamos teisę į apsaugą nuo savavališko ar neteisėto kišimosi į asmens privatų gyvenimą ir asmens duomenų apsaugos svarbą,

palankiai vertindamos Jungtinių Tautų Narkotikų kontrolės ir nusikalstamumo prevencijos biuro bei kitų tarptautinių ir regioninių organizacijų darbą kibernetinių nusikaltimų prevencijos ir kovos su jais srityje,

primindamos 2019 m. gruodžio 27 d. Generalinės Asamblėjos rezoliuciją Nr. 74/247 ir 2021 m. gegužės 26 d. rezoliuciją Nr. 75/282,

atsižvelgdamos į galiojančias tarptautines ir regionines konvencijas ir sutartis dėl bendradarbiavimo baudžiamosiose bylose, taip pat į panašias Jungtinių Tautų valstybių narių sutartis,

susitarė:

I skyrius

Bendrosios nuostatos

1 straipsnis

Tikslas

Šios Konvencijos tikslai:

(a) skatinti ir stiprinti kibernetinių nusikaltimų prevencijos ir kovos su jais priemones siekiant didesnio jų efektyvumo bei veiksmingumo;

(b) skatinti, palengvinti ir stiprinti tarptautinį bendradarbiavimą kibernetinių nusikaltimų prevencijos ir kovos su jais srityje ir

(c) skatinti, palengvinti ir remti techninę pagalbą ir gebėjimų stiprinimą kibernetinių nusikaltimų prevencijos ir kovos su jais srityse, ypač besivystančių šalių labui.

2 straipsnis

Vartojamos sąvokos

Šioje Konvencijoje:

(a) informacinių ir ryšių technologijų sistema – įrenginys arba tarpusavyje sujungtų ar susijusių įrenginių, iš kurių vienas ar daugiau pagal programą renka, laiko ir automatiškai tvarko elektroninius duomenis, grupė;

(b) elektroniniai duomenys – faktų, informacijos ar sąvokų pateiktis tokiu pavidalu, kad juos būtų galima tvarkyti informacinių ir ryšių technologijų sistemoje, tai pat programa, galinčia informacinių ir ryšių technologijų sistemą priversti atlikti tam tikrą funkciją;

(c) srauto duomenys – informacinių ir ryšių technologijų sistemos, sudarančios informacijos perdavimo grandinės dalį, sugeneruoti su informacijos perdavimu susiję elektroniniai duomenys, rodantys perduotos informacijos kilmę, paskirtį, maršrutą, laiką, datą, dydį, trukmę arba atitinkamos paslaugos rūšį;

(d) turinio duomenys – elektroniniai duomenys, išskyrus informaciją apie abonentą ar srauto duomenis, susiję su duomenų, perduodamų informacinių ir ryšių technologijų sistema, turiniu, įskaitant vaizdus, tekstinius pranešimus, balso pranešimus, garso ir vaizdo įrašus, bet tuo neapsiribojant;

(e) paslaugų teikėjas – viešasis arba privatusis subjektas, kuris:

i) savo paslaugų naudotojams suteikia galimybę perduoti informaciją naudojantis informacinių ir ryšių technologijų sistema arba

ii) tvarko arba saugo elektroninius duomenis tokios informacijos perdavimo paslaugos teikėjo arba naudotojų vardu;

(f) informacija apie abonentą – paslaugų teikėjo turima informacija, susijusi su jo paslaugų abonentais, išskyrus srauto ar turinio duomenis, pagal kurią galima nustatyti:

i) naudojamos ryšių paslaugos tipą, su ja susijusias technines nuostatas ir paslaugos teikimo laikotarpį;

ii) abonento tapatybę, pašto ar geografinį adresą, telefono ar kitą kontaktinį numerį, sąskaitos ar mokėjimo informaciją, gaunamą remiantis paslaugų sutartimi ar susitarimu;

iii) bet kokią kitą informaciją apie ryšių įrangos, teikiamos pagal paslaugų sutartį ar susitarimą, įrengimo vietą;

(g) asmens duomenys – su fiziniu asmeniu, kurio tapatybė yra arba gali būti nustatyta, susijusi informacija;

(h) sunkus nusikaltimas – nusikalstama veika laikoma elgsena, už kurią skiriama didžiausia bent ketverių metų laisvės atėmimo arba griežtesnė bausmė;

(i) turtas – bet kokios rūšies fizinis arba ne fizinis, kilnojamasis arba nekilnojamasis, materialusis arba nematerialusis turtas, įskaitant virtualųjį turtą, ir teisiniai dokumentai arba priemonės, patvirtinantys nuosavybės teisę arba teisę į tokį turtą;

(j) nusikalstamu būdu įgytos pajamos – iš nusikalstamos veikos tiesiogiai arba netiesiogiai atsiradęs arba gautas turtas;

(k) įšaldymas arba areštas – laikinas draudimas perduoti turtą, pakeisti jo teisinį statusą, disponuoti turtu, perkelti turtą arba laikina turto pasauga ar kontrolė teismo ar kitos kompetentingos institucijos nutarimu;

(l) Konfiskavimas (kai taikytina, apima nusavinimą) – turto atėmimas visam laikui teismo arba kitos kompetentingos institucijos nutarimu;

(m) pirminis nusikaltimas – nusikalstama veika, kurią darant gautos pajamos gali būti panaudotos šios Konvencijos 17 straipsnyje apibrėžtam nusikaltimui padaryti;

(n) regioninė ekonominės integracijos organizacija – tam tikro regiono suverenių valstybių įsteigta organizacija, kuriai jos valstybės narės yra perdavusios kompetenciją šia Konvencija reglamentuojamais klausimais ir kuri yra deramai įgaliota pagal savo vidaus procedūras pasirašyti, ratifikuoti, priimti, patvirtinti šią Konvenciją arba prie jos prisijungti; šioje Konvencijoje vartojama sąvoka „valstybės Konvencijos šalys“ apima ir tokias organizacijas pagal jų kompetenciją;

(o) ekstremalioji situacija – situacija, kai bet kurio fizinio asmens gyvybei ar saugumui iškyla didelis ir neišvengiamas pavojus.

3 straipsnis

Taikymo sritis

Jei šioje Konvencijoje nenurodyta kitaip, ji yra taikoma:

(a) nusikalstamų veikų, nustatytų pagal šią Konvenciją, prevencijai, tyrimui ir baudžiamajam persekiojimui už jas, įskaitant pajamų iš tokių nusikalstamų veikų įšaldymą, areštą, konfiskavimą ir sugrąžinimą;

(b) elektroninių įrodymų rinkimui, gavimui, išsaugojimui ir dalijimuisi jais nusikalstamų veikų tyrimų arba baudžiamojo proceso tikslais, kaip numatyta šios Konvencijos 23 ir 35 straipsniuose.

4 straipsnis

Nusikalstamos veikos, nustatytos pagal kitas Jungtinių Tautų konvencijas ir protokolus

1. Įgyvendindamos kitas taikytinas Jungtinių Tautų konvencijas ir protokolus, kurių šalys jos yra, valstybės Konvencijos šalys užtikrina, kad nusikalstamos veikos, nustatytos pagal tokias konvencijas ir protokolus ir padarytos naudojantis informacinių ir ryšių technologijų sistemomis, būtų laikomos nusikalstamomis veikomis ir pagal vidaus teisę.

2. Jokia šio straipsnio nuostata negali būti aiškinama kaip nustatanti nusikalstamas veikas pagal šią Konvenciją.

5 straipsnis

Suvereniteto apsauga

1. Vykdydamos savo įsipareigojimus pagal šią Konvenciją valstybės Konvencijos šalys laikosi valstybių suverenios lygybės, teritorinio vientisumo ir nesikišimo į kitų valstybių vidaus reikalus principų.

2. Jokia šios Konvencijos nuostata jokiai valstybei Konvencijos šaliai nesuteikiama teisė kitos valstybės teritorijoje įgyvendinti savo jurisdikcijos ir vykdyti funkcijų, kurios pagal tos kitos valstybės Konvencijos šalies vidaus teisę išimtinai priskirtos jos institucijoms.

6 straipsnis

Pagarba žmogaus teisėms

1. Valstybės Konvencijos šalys užtikrina, kad jų įsipareigojimų pagal šią Konvenciją įgyvendinimas nuosekliai derėtų su jų įsipareigojimais pagal tarptautinę žmogaus teisių teisę.

2. Jokia šios Konvencijos nuostata negali būti aiškinama kaip leidžianti riboti žmogaus teises ar pagrindines laisves, įskaitant teises, susijusias su saviraiškos, sąžinės, nuomonės, religijos ar tikėjimo, taikių susirinkimų ir asociacijų laisvėmis, laikantis taikytinos tarptautinės žmogaus teisių teisės ir ją atitinkančiu būdu.

II skyrius

Kriminalizavimas

7 straipsnis

Neteisėta prieiga

1. Kiekviena valstybė Konvencijos šalis priima reikiamas teisėkūros ir kitas priemones, kad pagal jos vidaus teisę kaip nusikalstama veika būtų nustatyta tyčia ir neturint tam teisės įvykdyta prieiga prie visos informacinių ir ryšių technologijų sistemos arba jos dalies.

2. Valstybė Konvencijos šalis gali nustatyti reikalavimą, kad nusikalstama veika turi būti padaryta pažeidžiant saugumo priemones ir turint ketinimą gauti elektroninius duomenis ar turint kitokių nesąžiningų ar nusikalstamų ketinimų, arba būti susijusi su

informacinių ir ryšių technologijų sistema, prijungta prie kitos informacinių ir ryšių technologijų sistemos.

8 straipsnis

Neteisėta duomenų perimtis

1. Kiekviena valstybė Konvencijos šalis priima reikiamas teisėkūros ir kitas priemones, kad pagal jos vidaus teisę kaip nusikalstama veika būtų nustatyta tyčia ir neturint tam teisės techninėmis priemonėmis įvykdyta elektroninių duomenų, neviešai perduodamų į informacinių ir ryšių technologijų sistemą, iš jos arba jos viduje, įskaitant elektromagnetinę spinduliuotę iš informacinių ir ryšių technologijų sistemos, kurioje laikomi tokie elektroniniai duomenys, perimtis.
2. Valstybė Konvencijos šalis gali nustatyti reikalavimą, kad nusikalstama veika turi būti padaryta turint nesąžiningų ar nusikalstamų ketinimų arba būti susijusi su informacinių ir ryšių technologijų sistema, prijungta prie kitos informacinių ir ryšių technologijų sistemos.

9 straipsnis

Elektroninių duomenų trikdymas

1. Kiekviena valstybė Konvencijos šalis priima reikiamas teisėkūros ir kitas priemones, kad pagal jos vidaus teisę kaip nusikalstama veika būtų nustatytas tyčia ir neturint tam teisės įvykdytas elektroninių duomenų sugadinimas, ištrynimas, pabloginimas, pakeitimas ar blokavimas.
2. Valstybės Konvencijos šalis gali nustatyti reikalavimą, kad šio straipsnio 1 dalyje aprašyta elgsena turi padaryti didelę žalą.

10 straipsnis

Informacinių ir ryšių technologijų sistemos veikimo trikdymas

Kiekviena valstybė Konvencijos šalis priima reikiamas teisėkūros ir kitas priemones, kad pagal jos vidaus teisę kaip nusikalstama veika būtų nustatytas informacinių ir ryšių technologijų sistemos veikimo trikdymas tyčia ir neturint tam teisės įvedant, perduodant, sugadinant, ištrinant, pabloginant, pakeičiant ar blokuojant elektroninius duomenis.

11 straipsnis

Netinkamas įrenginių naudojimas

1. Kiekviena valstybė Konvencijos šalis priima reikiamas teisėkūros ir kitas priemones, kad pagal jos vidaus teisę kaip nusikalstama veika būtų nustatytas tyčia ir neturint tam teisės:

   (a) įsigijimas, pagaminimas, pardavimas, pirkimas naudoti, importavimas, platinimas ar kitoks suteikimas:

      i) įrenginio, įskaitant programą, sukurto arba pritaikyto visų pirma kuriai nors nusikalstamai veikai, nustatytai pagal šios Konvencijos 7–10 straipsnius, padaryti; arba

      ii) slaptažodžio, prieigos duomenų, elektroninio parašo ar panašių duomenų, kuriais suteikiama prieiga prie visos informacinių ir ryšių technologijų sistemos arba jos dalies;

ketinant tuo įrenginiu, įskaitant programą, arba slaptažodžiu, prieigos duomenimis, elektroniniu parašu ar panašiais duomenimis pasinaudoti bet kuriai iš nusikalstamų veikų, nustatytų pagal šios Konvencijos 7–10 straipsnius, padaryti; ir

   (b) šio straipsnio 1 dalies a punkto i arba ii papunkčiuose nurodyto objekto turėjimas ketinant juo pasinaudoti kuriai nors iš nusikalstamų veikų, nustatytų pagal šios Konvencijos 7–10 straipsnius, padaryti.

2. Šiame straipsnyje nurodytas įsigijimas, pagaminimas, pardavimas, pirkimas naudoti, importavimas, platinimas ar kitoks suteikimas arba šio straipsnio 1 dalyje nurodytas turėjimas kitais nei pagal šios Konvencijos 7–10 straipsnius nustatytų nusikalstamų veikų tikslais, pavyzdžiui, siekiant atlikti leidžiamą informacinių ir ryšių technologijų sistemos testavimą arba ją apsaugoti, aiškinant šį straipsnį nelaikomas užtraukiančiu baudžiamąją atsakomybę.

3. Kiekviena valstybė Konvencijos šalis gali pasilikti teisę netaikyti šio straipsnio 1 dalies, jei tokia išlyga taikoma ne šio straipsnio 1 dalies a punkto ii papunktyje nurodytų objektų pardavimui, platinimui ar kitokiam suteikimui.

12 straipsnis

Su informacinių ir ryšių technologijų sistema susijęs klastojimas

1. Kiekviena valstybė Konvencijos šalis priima reikiamas teisėkūros ir kitas priemones, kad pagal jos vidaus teisę kaip nusikalstama veika būtų nustatytas tyčia ir neturint

tam teisės įvykdytas elektroninių duomenų įvedimas, pakeitimas, ištrynimas ar blokavimas, taip sukurtus neautentiškus duomenis ketinant naudoti arba jais remtis imantis teisinių veiksmų taip, lyg jie būtų autentiški, nepriklausomai nuo to, ar duomenys yra įskaitomi ir suprantami.

2. Prieš taikydama baudžiamąją atsakomybę, valstybė Konvencijos šalis gali nustatyti ketinimo apgauti arba kitokio nesąžiningo ar nusikalstamo ketinimo reikalavimą.

13 straipsnis

Su informacinių ir ryšių technologijų sistema susijusi vagystė arba sukčiavimas

Kiekviena valstybė Konvencijos šalis priima reikiamas teisėkūros ir kitas priemones, kad pagal jos vidaus teisę kaip nusikalstama veika būtų nustatyta tyčia ir neturint tam teisės padaryta toliau nurodyta veika, jei dėl jos prarandamas ir kitam asmeniui atitenka turtas, t. y.:

(a) bet koks elektroninių duomenų įvedimas, pakeitimas, ištrynimas ar blokavimas;

(b) bet koks informacinių ir ryšių technologijų sistemos veikimo trikdymas;

(c) bet koks apgaudinėjimas dėl faktinių aplinkybių naudojantis informacinių ir ryšių technologijų sistema, dėl kurio asmuo yra priverstas padaryti kažką, ko kitu atveju nedarytų, arba nedaryti kažko, ką kitu atveju darytų,

turint ketinimą sukčiaujant arba nesąžiningai įgyti pinigų ar kito turto sau arba kitam asmeniui, neturint tam teisės.

14 straipsnis

Nusikalstamos veikos, susijusios su seksualine prievarta prieš vaikus internete arba vaikų seksualinio išnaudojimo medžiaga

1. Kiekviena valstybė Konvencijos šalis priima reikiamas teisėkūros ir kitas priemones, kad pagal jos vidaus teisę kaip nusikalstama veika būtų nustatytas tyčia ir neturint tam teisės:

   (a) seksualinės prievartos prieš vaikus ar vaikų seksualinio išnaudojimo medžiagos kūrimas, siūlymas, pardavimas, platinimas, perdavimas, transliavimas, rodymas, skelbimas ar kitoks jos suteikimas per informacinių ir ryšių technologijų sistemą;

   (b) seksualinės prievartos prieš vaikus ar vaikų seksualinio išnaudojimo medžiagos prašymas, pirkimas ar prieiga prie jos per informacinių ir ryšių technologijų sistemą;

   (c) seksualinės prievartos prieš vaikus arba vaikų seksualinio išnaudojimo medžiagos laikymas arba tvarkymas informacinių ir ryšių technologijų sistemoje ar kitoje laikmenoje;

   (d) nusikalstamų veikų, nustatytų pagal šios dalies a–c punktus, finansavimas, kurį valstybės Konvencijos šalys gali nustatyti kaip atskirą nusikalstamą veiką.

2. Šiame straipsnyje sąvoka „seksualinės prievartos prieš vaikus arba vaikų seksualinio išnaudojimo medžiaga“ apima vaizdinę medžiagą ir gali apimti rašytinį ar garsinį turinį, kuriame vaizduojami, apibūdinami ar rodomi jaunesnio negu 18 metų asmens:

   (a) tikri arba apsimestiniai seksualiniai veiksmai;

   (b) dalyvavimas kitam asmeniui atliekant bet kokį seksualinį veiksmą;

   (c) lyties organai, ypač seksualiniais tikslais, arba

   (d) kankinimas, žiaurus, nežmoniškas ar žeminantis elgesys su juo arba jo baudimas ir tokia medžiaga yra seksualinio pobūdžio.

3. Valstybė Konvencijos šalis gali reikalauti, kad prie 2 dalyje nurodytos medžiagos būtų priskiriama tik medžiaga, kurioje:

   (a) vaizduojamas, apibūdinamas arba rodomas realus asmuo arba

   (b) vizualiai vaizduojama seksualinė prievarta prieš vaiką arba vaiko seksualinis išnaudojimas.

4. Laikydamosi savo vidaus teisės ir tarptautinių įsipareigojimų valstybės Konvencijos šalys gali imtis veiksmų, kad nebūtų kriminalizuojamas:

   (a) vaikų elgesys, kai medžiaga, kurioje jie vaizduojami, yra sukurta jų pačių, arba

   (b) kai šio straipsnio 2 dalies a–c punktuose nurodyta medžiaga pagaminama, siunčiama arba laikoma gavus sutikimą, jei atitinkama joje rodoma elgsena pagal vidaus teisės normas yra teisėta ir jei tokia medžiaga yra laikoma tik asmeniniam su ja susijusių asmenų naudojimui gavus sutikimą.

5. Jokia šios Konvencijos nuostata nedaro poveikio tarptautiniams įsipareigojimams, kurie yra palankesni vaiko teisių įgyvendinimui.

15 straipsnis

Ryšių mezgimas arba viliojimas siekiant įvykdyti seksualinį nusikaltimą prieš vaiką

1. Kiekviena valstybė Konvencijos šalis priima reikiamas teisėkūros ir kitas priemones, kad pagal jos vidaus teisę kaip nusikalstama veika būtų nustatytas tyčinis bendravimas, ryšių mezgimas, viliojimas arba bet koks susitarimas per informacinių ir ryšių technologijų sistemą siekiant padaryti seksualinį nusikaltimą prieš vaiką, kaip apibrėžta vidaus teisėje, įskaitant bet kurios iš nusikalstamų veikų, nustatytų pagal šios Konvencijos 14 straipsnį, darymą.

2. Valstybė Konvencijos šalis gali nustatyti reikalavimą, kad turi būti atliktas šio straipsnio 1 dalyje aprašytą elgseną tęsiantis veiksmas.

3. Valstybė Konvencijos šalis gali apsvarstyti galimybę kriminalizavimą pagal šio straipsnio 1 dalį išplėsti įtraukiant asmenį, kuris yra laikomas vaiku.

4. Valstybės Konvencijos šalys gali imtis priemonių, kad šio straipsnio 1 dalyje apibūdinta elgsena nebūtų kriminalizuojama, kai taip elgiasi vaikai.

16 straipsnis

Intymių vaizdų platinimas be sutikimo

1. Kiekviena valstybė Konvencijos šalis priima reikiamas teisėkūros ir kitas priemones, kad pagal jos vidaus teisę kaip nusikalstama veika būtų nustatytas tyčia ir neturint tam teisės vykdomas intymaus asmens vaizdo pardavimas, platinimas, perdavimas, skelbimas ar kitoks suteikimas naudojantis informacinių ir ryšių technologijų sistema be vaizde matomo asmens sutikimo.

2. Šio straipsnio 1 dalies tikslu „intymus vaizdas“ reiškia vyresnio negu 18 metų asmens seksualinio pobūdžio vaizdinį įrašą, sukurtą bet kokiomis priemonėmis, įskaitant nuotrauką ar vaizdo įrašą, kuriame matomi to asmens lyties organai arba asmens atliekamas seksualinis veiksmas ir kuris įrašymo metu buvo privatus ir dėl kurio privatumo nusikalstamos veikos padarymo metu atvaizduotas (-i) asmuo (-enys) turėjo pagrįstų lūkesčių.

3. Valstybė Konvencijos šalis gali pagal poreikį išplėsti sąvokos „intymus vaizdas“ apibrėžtį, įtraukdama jaunesnių negu 18 metų asmenų vaizdus, jei jie pagal vidaus teisę yra pilnamečiai ir gali užsiimti seksualine veikla, o vaizde nėra rodoma prievarta prieš vaikus ar jų išnaudojimas.

4. Šio straipsnio tikslais intymiame vaizde matomas jaunesnis negu 18 metų asmuo negali duoti sutikimo dėl intymaus vaizdo, kuriame rodoma seksualinė prievarta prieš vaikus arba vaikų seksualinis išnaudojimas, nurodyti šios Konvencijos 14 straipsnyje, platinimo.

5. Prieš taikydama baudžiamąją atsakomybę valstybė Konvencijos šalis gali nustatyti ketinimo padaryti žalą reikalavimą.

6. Valstybės Konvencijos šalys gali imtis kitų priemonių su šiuo straipsniu susijusiais klausimais pagal savo vidaus teisę ir laikydamosi taikytinų tarptautinių įsipareigojimų.

17 straipsnis

Nusikalstamu būdu įgytų pajamų plovimas

1. Kiekviena valstybė Konvencijos šalis, laikydamasi pagrindinių savo vidaus teisės principų, priima reikiamas teisėkūros ir kitas priemones, kad kaip nusikalstama veika būtų nustatytas tyčia įvykdytas:

(a) i) turto statuso keitimas arba perdavimas žinant, kad šis turtas įgytas nusikalstamu būdu, ir siekiant nuslėpti arba užmaskuoti neteisėtą turto kilmę arba padėti bet kuriam asmeniui, dalyvavusiam pirminiame nusikaltime, išvengti teisinių savo veiksmų pasekmių;

ii) turto tikrojo pobūdžio, šaltinio, buvimo vietos, disponavimo juo, judėjimo, nuosavybės ar teisių į jį nuslėpimas ar užmaskavimas žinant, kad šis turtas įgytas nusikalstamu būdu;

(b) laikantis pagrindinių šalies teisės sistemos sąvokų:

i) turto įgijimas, turėjimas ar naudojimas, kai jo gavimo metu yra žinoma, kad šis turtas įgytas nusikalstamu būdu;

ii) dalyvavimas bet kurioje iš nusikalstamų veikų, nustatytų pagal šį straipsnį, bendrininkavimas ar susitarimas daryti tokias veikas, kėsinimasis jas daryti, taip pat pagalbos teikimas, kurstymas, galimybių daryti tokias veikas sudarymas ar patarimas tokias veikas daryti.

(2) Šio straipsnio 1 dalies įgyvendinimo ir taikymo tikslais:

(a) kiekviena valstybė Konvencijos šalis nustato, kokios nusikalstamos veikos laikomos pirminiais nusikaltimais, nustatytais pagal šios Konvencijos 7–16 straipsnius;

(b) valstybės Konvencijos šalys, kurių teisės aktuose pateikiamas konkrečių pirminių nusikaltimų sąrašas, į tą sąrašą įtraukia bent visas nusikalstamas veikas, nustatytas pagal šios Konvencijos 7–16 straipsnius;

(c) pagal šios dalies b punktą prie pirminių nusikaltimų priskiriamos nusikalstamos veikos, padarytos tiek valstybės Konvencijos šalies jurisdikcijoje, tiek už jos ribų. Tačiau nusikalstamos veikos, padarytos už valstybės Konvencijos šalies jurisdikcijos ribų, laikomos pirminiais nusikaltimais tik tada, kai atitinkama elgsena pagal valstybės, kurioje nusikaltimas buvo padarytas, vidaus teisę yra laikoma nusikalstama veika ir pagal valstybės Konvencijos šalies vidaus teisę, kuria įgyvendinamas arba taikomas šis straipsnis, būtų laikomas nusikalstama veika, jei būtų padaryta toje valstybėje;

(d) kiekviena valstybė Konvencijos šalis Jungtinių Tautų generaliniam sekretoriui pateikia savo įstatymų, kuriais įgyvendinamas šis straipsnis, ir visų vėlesnių tų įstatymų pakeitimų kopijas arba aprašą;

(e) jei to reikalaujama pagal valstybės Konvencijos šalies vidaus teisės pagrindinius principus, gali būti numatyta, kad šio straipsnio 1 dalyje nurodytos nusikalstamos veikos netaikomos pirminį nusikaltimą padariusiems asmenims;

(f) išvada dėl žinojimo, ketinimo arba tikslo, kaip šio straipsnio 1 dalyje nurodytos nusikalstamos veikos sudėties požymių, gali būti daroma remiantis objektyviomis faktinėmis aplinkybėmis.

18 straipsnis

Juridinių asmenų atsakomybė

1. Kiekviena valstybė Konvencijos šalis priima reikiamas su jos teisės principais derančias priemones juridinių asmenų atsakomybei už dalyvavimą nusikalstamose veikose, nustatytose pagal šią Konvenciją, nustatyti.

2. Atsižvelgiant į kiekvienos valstybės Konvencijos šalies teisės principus, juridinių asmenų atsakomybė gali būti baudžiamoji, civilinė arba administracinė.

3. Tokia atsakomybė nedaro poveikio nusikalstamas veikas padariusių fizinių asmenų baudžiamajai atsakomybei.

4. Kiekviena valstybė Konvencijos šalis ypač užtikrina, kad asmenims, traukiamiems atsakomybėn pagal šį straipsnį, būtų taikomos veiksmingos, proporcingos ir atgrasančios baudžiamosios ar kitokios sankcijos, įskaitant pinigines sankcijas.

19 straipsnis

Dalyvavimas ir kėsinimasis

1. Kiekviena valstybė Konvencijos šalis priima reikiamas teisėkūros ir kitas priemones, kad pagal jos vidaus teisę kaip nusikalstama veika būtų nustatytas dalyvavimas bet kokia forma, pavyzdžiui, bendrininkavimas, pagalba darant nusikalstamą veiką, nustatytą pagal šią Konvenciją, arba jos kurstymas tyčia ir neturint tam teisės.

2. Kiekviena valstybė Konvencijos šalis gali priimti reikiamas teisėkūros ir kitas priemones, kad pagal jos vidaus teisę kaip nusikalstama veika būtų nustatytas bet koks tyčinis kėsinimasis padaryti nusikalstamą veiką, nustatytą pagal šią Konvenciją.

3. Kiekviena valstybė Konvencijos šalis gali priimti reikiamas teisėkūros ir kitas priemones, kad pagal jos vidaus teisę kaip nusikalstama veika būtų nustatytas tyčinis pasiruošimas daryti nusikalstamą veiką, nustatytą pagal šią Konvenciją.

20 straipsnis

Senatis

Kai tai tikslinga, kiekviena valstybė Konvencijos šalis, atsižvelgdama į nusikaltimo sunkumą, pagal savo vidaus teisę nustato ilgą senaties terminą, per kurį galima pradėti procesą dėl bet kurios nusikalstamos veikos, nustatytos pagal šią Konvenciją, ir ilgesnį senaties terminą arba galimybę jį sustabdyti, jei įtariamas nusikalstamą veiką padaręs asmuo vengė teisingumo vykdymo.

21 straipsnis

Baudžiamasis persekiojimas, sprendimo priėmimas ir sankcijos

1. Kiekviena valstybė Konvencijos šalis nustato, kad už nusikalstamą veiką, nustatytą pagal šią Konvenciją, taikomos veiksmingos, proporcingos ir atgrasomos sankcijos, atitinkančios nusikalstamos veikos sunkumą.

2. Kiekviena valstybė Konvencijos šalis pagal savo vidaus teisę gali priimti reikiamas teisėkūros ir kitas priemones, nusikalstamų veikų, nustatytų pagal šią Konvenciją, sunkinančiosioms aplinkybėms, įskaitant aplinkybes, turinčias įtakos ypatingos svarbos informacinei infrastruktūrai, nustatyti.

3. Kiekviena valstybė Konvencijos šalis stengiasi užtikrinti, kad bet kokiais jos vidaus teisėje įtvirtintais teisiniais įgaliojimais veikti savo nuožiūra vykdant su nusikalstamomis veikomis, nustatytomis pagal šią Konvenciją, susijusių asmenų baudžiamąjį persekiojimą būtų naudojamasi siekiant kuo didesnio teisėsaugos priemonių, taikomų tokioms nusikalstamoms veikoms, veiksmingumo ir deramai atsižvelgiant į poreikį atgrasyti nuo tokių nusikalstamų veikų darymo ateityje.

4. Kiekviena valstybė Konvencijos šalis užtikrina, kad bet kuris asmuo, patrauktas baudžiamojon atsakomybėn už nusikalstamas veikas, nustatytas pagal šią Konvenciją, galėtų naudotis visomis teisėmis ir garantijomis pagal vidaus teisę ir valstybės Konvencijos šalies tarptautinius įsipareigojimus, įskaitant teisę į teisingą bylos nagrinėjimą ir teisę į gynybą.

5. Dėl nusikalstamų veikų, nustatytų pagal šią Konvenciją, kiekviena valstybė Konvencijos šalis pagal savo vidaus teisę, deramai atsižvelgdama į teises į gynybą,

imasi tinkamų priemonių užtikrinti, kad nustatant sąlygas, susijusias su sprendimais dėl paleidimo į laisvę, kol vyksta teismo procesas ar nagrinėjamas apeliacinis skundas, būtų atsižvelgta į poreikį užtikrinti kaltinamojo dalyvavimą paskesniame baudžiamajame procese.

6. Kiekviena valstybė Konvencijos šalis, svarstydama, ar už tokias nusikalstamas veikas nuteisti asmenys gali būti paleisti prieš terminą arba lygtinai, atsižvelgia į atitinkamų nusikalstamų veikų sunkumą.

7. Valstybės Konvencijos šalys užtikrina, kad pagal vidaus teisę būtų taikomos tinkamos vaikų, kaltinamų padarius nusikalstamas veikas, nustatytas pagal šią Konvenciją, apsaugos priemonės, atitinkančios įsipareigojimus pagal Vaiko teisių konvenciją ir jos taikytinus protokolus, taip pat kitus taikytinus tarptautinius ar regioninius dokumentus.

8. Jokia šios Konvencijos nuostata nedaro poveikio principui, pagal kurį nusikalstamos veikos, nustatytos pagal šią Konvenciją, taikomos teisinės gynybos priemonės arba kiti teisės principai, pagal kuriuos reglamentuojamas elgsenos teisėtumas, aprašomi valstybės Konvencijos šalies vidaus teisėje ir kad baudžiamasis persekiojimas už tokias nusikalstamas veikas vykdomas ir sankcijos skiriamos pagal tą teisę.

III skyrius

Jurisdikcija

22 straipsnis

Jurisdikcija

1. Kiekviena valstybė Konvencijos šalis priima reikiamas priemones, kad jos jurisdikcija būtų taikoma nusikalstamoms veikoms, nustatytoms pagal šią Konvenciją, kai:

   (a) nusikalstama veika padaroma tos valstybės Konvencijos šalies teritorijoje arba

   (b) nusikalstama veika padaroma laive, plaukiojančiame su tos valstybės Konvencijos šalies vėliava, arba orlaivyje, kuris nusikalstamos veikos padarymo metu yra įregistruotas pagal tos valstybės Konvencijos šalies įstatymus.

2. Laikydamasi šios Konvencijos 5 straipsnio, valstybė Konvencijos šalis taip pat gali nustatyti, kad jos jurisdikcija taikoma bet kuriai kitai nusikalstamai veikai, kai:

(a) nusikalstama veika padaroma prieš tos valstybės Konvencijos šalies pilietį; arba

(b) nusikalstamą veiką padaro tos valstybės Konvencijos šalies pilietis arba asmuo be pilietybės, kurio nuolatinė gyvenamoji vieta yra tos valstybės Konvencijos šalies teritorijoje, arba

(c) nusikalstama veika yra viena iš nusikalstamų veikų, nustatytų pagal šios Konvencijos 17 straipsnio 1 dalies b punkto ii papunktį, ir yra padaryta už valstybės teritorijos ribų, siekiant vėliau jos teritorijoje padaryti nusikalstamą veiką, nustatytą pagal šios Konvencijos 17 straipsnio 1 dalies i arba ii papunktį arba b punkto i papunktį, arba

(d) nusikalstama veika padaroma prieš tą valstybę Konvencijos šalį.

3. Pagal šios Konvencijos 37 straipsnio 11 dalį kiekviena valstybė Konvencijos šalis imasi reikiamų priemonių nustatyti, kad nusikalstamoms veikoms, nustatytoms pagal šią Konvenciją, būtų taikoma jos jurisdikcija, kai įtariamas nusikalstamą veiką padaręs asmuo yra jos teritorijoje, ir nevykdo to asmens ekstradicijos remdamasi vien tuo, kad asmuo yra jos pilietis.

4. Kiekviena valstybė Konvencijos šalis taip pat gali priimti reikiamas priemones siekdama nustatyti, kad nusikalstamoms veikoms, nustatytoms pagal šią Konvenciją, būtų taikoma jos jurisdikcija, kai įtariamas nusikalstamą veiką padaręs asmuo yra jos teritorijoje, ir nevykdo to asmens ekstradicijos.

5. Jei valstybė Konvencijos šalis pagal šio straipsnio 1 arba 2 dalis įgyvendindama savo jurisdikciją informuojama arba kitais būdais sužino, kad viena arba daugiau valstybių Konvencijos šalių vykdo tyrimą, baudžiamąjį persekiojimą arba teismo procesą dėl tos pačios elgsenos, tų valstybių Konvencijos šalių kompetentingos institucijos, kai tai tikslinga, konsultuojasi viena su kita koordinuodamos savo veiksmus.

6. Nedarant poveikio bendrosios tarptautinės teisės normoms, šia Konvencija nepanaikinama galimybė įgyvendinti bet kokią valstybės Konvencijos šalies baudžiamąją jurisdikciją, nustatytą pagal jos vidaus teisę.

IV skyrius

Procedūrinės priemonės ir teisėsauga

23 straipsnis

Procedūrinių priemonių taikymo sritis

1. Kiekviena valstybė Konvencijos šalis priima reikiamas teisėkūros ir kitas priemones, kad būtų nustatyti šiame skyriuje numatyti konkrečių nusikalstamų veikų tyrimų ar procesų įgaliojimai ir procedūros.

2. Jei šioje Konvencijoje nenurodyta kitaip, kiekviena valstybė Konvencijos šalis taiko šio straipsnio 1 dalyje nurodytus įgaliojimus ir procedūras:

   (a) nusikalstamoms veikoms, nustatytoms pagal šią Konvenciją;

   (b) kitoms nusikalstamoms veikoms, padarytoms naudojantis informacinių ir ryšių technologijų sistema, ir

   (c) bet kokios nusikalstamos veikos elektroninių įrodymų rinkimui.

3. Kiekviena valstybė Konvencijos šalis gali pasilikti teisę taikyti šios Konvencijos 29 straipsnyje nurodytas priemones tik išlygoje nurodytoms nusikalstamoms veikoms ar jų kategorijoms, jei tokių nusikalstamų veikų ar jų kategorijų spektras nėra labiau apribotas už nusikalstamų veikų, kurioms ji taiko šios Konvencijos 30 straipsnyje nurodytas priemones, spektrą. Kiekviena valstybė Konvencijos šalis apsvarsto galimybę apriboti tokią išlygą, kad 29 straipsnyje nurodytas priemones būtų galima taikyti kuo plačiau;

   (b) jei dėl apribojimų, nustatytų šios Konvencijos priėmimo metu galiojančiuose teisės aktuose, valstybė Konvencijos šalis negali taikyti šios Konvencijos 29 ir 30 straipsniuose nurodytų priemonių informacijai, perduodamai paslaugų teikėjo informacinių ir ryšių technologijų sistemoje:

      i) kuri yra naudojama uždaros naudotojų grupės reikmėms ir

      ii) kuriai nenaudojami viešųjų ryšių tinklai ir kuri nėra prijungta prie kitos viešosios ar privačiosios informacinių ir ryšių technologijų sistemos,

ta valstybė Konvencijos Šalis gali pasilikti teisę netaikyti šių priemonių tokiai perduodamai informacijai. Kiekviena valstybė Konvencijos šalis apsvarsto galimybę apriboti tokią išlygą, kad šios Konvencijos 29 ir 30 straipsniuose nurodytas priemones būtų galima taikyti kuo plačiau.

24 straipsnis

Sąlygos ir apsaugos priemonės

1. Kiekviena valstybė Konvencijos šalis užtikrina, kad šiame skyriuje numatytų įgaliojimų ir procedūrų nustatymui, įgyvendinimui ir taikymui būtų taikomos jos vidaus teisėje numatytos sąlygos ir apsaugos priemonės, kuriomis, laikantis valstybių Konvencijos šalių įsipareigojimų pagal tarptautinę žmogaus teisių teisę, užtikrinama žmogaus teisių apsauga ir kurios apima proporcingumo principą.

2. Vadovaujantis kiekvienos valstybės Konvencijos šalies vidaus teisės principais, tokias sąlygas ir apsaugos priemones, atsižvelgiant į atitinkamos procedūros ar įgaliojimo pobūdį, sudaro, *inter alia*, teisminė ar kitokia nepriklausoma peržiūra, teisė į veiksmingą teisinę gynybą, taikymą pateisinantys pagrindai ir tokių įgaliojimų ar procedūrų taikymo srities ir trukmės apribojimas.

3. Kiekviena valstybė Konvencijos šalis atsižvelgia į šiame skyriuje nurodytų įgaliojimų ir procedūrų poveikį trečiųjų šalių teisėms, pareigoms ir teisėtiems interesams ta apimtimi, kuria tai atitinka viešąjį interesą, ypač tinkamą teisingumo vykdymą.

4. Pagal šį straipsnį nustatytos sąlygos ir apsaugos priemonės nacionaliniu lygmeniu taikomos šiame skyriuje nustatytiems įgaliojimams ir procedūroms tiek vidaus nusikalstamų veikų tyrimų ir baudžiamųjų procesų, tiek tarptautinio bendradarbiavimo su prašančiąja valstybe Konvencijos šalimi tikslais.

5. Šio straipsnio 2 dalyje minima teisminė ar kitokia nepriklausoma peržiūra yra nacionalinio lygmens peržiūra.

25 straipsnis

Operatyvus laikomų elektroninių duomenų išsaugojimas

1. Kiekviena valstybė Konvencijos šalis priima reikiamas teisėkūros ir kitas priemones, kad savo kompetentingas institucijas įgalintų nurodyti arba panašiai pareikalauti operatyviai išsaugoti nurodytus elektroninius duomenis, įskaitant srauto duomenis, turinio duomenis ir informaciją apie abonentą, laikomus informacinių ir ryšių technologijų sistemoje, ypač kai yra pagrindo manyti, kad elektroniniai duomenys gali būti nesunkiai prarasti arba pakeisti.

2. Jei valstybė Konvencijos šalis įgyvendina šio straipsnio 1 dalį nurodydama asmeniui išsaugoti nurodytus jo laikomus ar valdomus elektroninius duomenis, valstybė Konvencijos šalis priima reikiamas teisėkūros ir kitas priemones, kad tą asmenį įpareigotų saugoti elektroninius duomenis ir išlaikyti jų vientisumą reikalingą laikotarpį, bet ne ilgiau kaip 90 dienų, kad kompetentingos institucijos galėtų pateikti prašymą dėl jų atskleidimo. Valstybė Konvencijos šalis gali numatyti, kad toks nurodymas vėliau gali būti atnaujintas.

3. Kiekviena valstybė Konvencijos šalis priima reikiamas teisėkūros ir kitas priemones, kad saugotojas ar kitas asmuo, turintis išsaugoti elektroninius duomenis, užtikrintų tokių procedūrų konfidencialumą vidaus teisės aktuose nustatytą laikotarpį.

26 straipsnis

Operatyvus srauto duomenų išsaugojimas ir dalinis atskleidimas

Dėl srauto duomenų, kurie turi būti išsaugomi pagal šios Konvencijos 25 straipsnio nuostatas, kiekviena valstybė Konvencijos šalis priima reikiamas teisėkūros ir kitas priemones, skirtas:

(a) užtikrinti, kad toks operatyvus srauto duomenų išsaugojimas būtų galimas, nepriklausomai nuo to, ar perduodant informaciją dalyvavo vienas ar daugiau paslaugų teikėjų, ir

(b) užtikrinti, kad valstybės Konvencijos šalies kompetentingai institucijai arba tos institucijos paskirtam asmeniui būtų skubiai atskleistas pakankamas kiekis srauto duomenų, kad valstybė Konvencijos šalis galėtų identifikuoti paslaugų teikėjus ir tai, kokiu būdu buvo perduoti duomenys ar nurodyta informacija.

27 straipsnis

Nurodymas pateikti duomenis

Kiekviena valstybė Konvencijos šalis priima reikiamas teisėkūros ir kitas priemones, kad įgalintų savo kompetentingas institucijas nurodyti:

(a) jos teritorijoje esančiam asmeniui pateikti nurodytus jo turimus ar valdomus elektroninius duomenis, laikomus informacinių ir ryšių technologijų sistemoje arba elektroninėje duomenų laikmenoje, ir

(b) paslaugų teikėjui, siūlančiam savo paslaugas valstybės Konvencijos šalies teritorijoje, pateikti su tomis paslaugomis susijusią to paslaugų teikėjo turimą arba valdomą informaciją apie abonentą.

28 straipsnis

Laikomų elektroninių duomenų paieška ir areštas

1. Kiekviena valstybė Konvencijos šalis priima reikiamas teisėkūros ir kitas priemones, kad įgalintų savo kompetentingas institucijas atlikti paiešką ar įgyti panašią prieigą prie:

(a) informacinių ir ryšių technologijų sistemos, jos dalies, joje laikomų elektroninių duomenų ir

(b) elektroninės duomenų laikmenos, kurioje gali būti laikomi ieškomi elektroniniai duomenys;

tos valstybės Konvencijos šalies teritorijoje.

2. Kiekviena valstybė Konvencijos šalis priima reikiamas teisėkūros ir kitas priemones, kad galėtų užtikrinti, jog tais atvejais, kai jos institucijos atlieka paiešką konkrečioje informacinių ir ryšių technologijų sistemoje ar jos dalyje arba įgyja prieigą prie jos ar jos dalies pagal šio straipsnio 1 dalies a punktą panašiu būdu ir turi pagrindo manyti, kad ieškomi elektroniniai duomenys yra laikomi kitoje informacinių ir ryšių technologijų sistemoje ar jos dalyje jos teritorijoje ir kad iš pirmosios sistemos yra galima teisėta prieiga prie tokių duomenų arba kad tokie duomenys gali būti teisėtai pateikti į pirmąją sistemą, tos institucijos galėtų operatyviai atlikti paiešką ir įgytų prieigą prie tos kitos informacinių ir ryšių technologijų sistemos.

3. Kiekviena valstybė Konvencijos šalis priima reikiamas teisėkūros ir kitas priemones, kad įgalintų savo kompetentingas institucijas jos teritorijoje areštuoti arba panašiai apsaugoti elektroninius duomenis, prie kurių prieiga įgyta pagal šio straipsnio 1 arba 2 dalį. Šios priemonės apima įgaliojimą:

   (a) areštuoti arba panašiai apsaugoti informacinių ir ryšių technologijų sistemą, jos dalį ar elektroninių duomenų laikmeną;

   (b) kurti ir saugoti tų elektroninių duomenų kopijas elektronine forma;

   (c) išsaugoti atitinkamų laikomų elektroninių duomenų vientisumą;

   (d) padaryti tuos elektroninius duomenis neprieinamus informacinių ir ryšių technologijų sistemoje, prie kurios įgyta prieiga, arba pašalinti juos iš tos sistemos.

4. Kiekviena valstybė Konvencijos šalis priima reikiamas teisėkūros ir kitas priemones, kad įgalintų savo kompetentingas institucijas nurodyti bet kuriam asmeniui, žinančiam, kaip veikia atitinkama informacinių ir ryšių technologijų sistema, informacinis ir telekomunikacinis tinklas, jų dalys arba juose laikomų elektroninių duomenų apsaugos priemonės, pateikti pagrįstai reikalingą informaciją, kad būtų galima imtis šio straipsnio 1–3 dalyse nurodytų priemonių.

29 straipsnis

Srauto duomenų rinkimas tikruoju laiku

1. Kiekviena valstybė Konvencijos šalis priima reikiamas teisėkūros ir kitas priemones, kad įgalintų savo kompetentingas institucijas:

   (a) rinkti ar įrašyti tos valstybės Konvencijos šalies teritorijoje naudojant technines priemones ir

(b) priversti paslaugų teikėją naudojant esamus techninius pajėgumus:

i) rinkti ar įrašyti tos valstybės Konvencijos šalies teritorijoje naudojant technines priemones, arba

ii) bendradarbiauti ir padėti kompetentingoms institucijoms rinkti ar įrašyti

tikruoju laiku srauto duomenis, susijus su nurodyta jos teritorijoje per informacinių ir ryšių technologijų sistemą perduodama informacija.

2. Jei valstybė Konvencijos šalis dėl savo vidaus teisės sistemos principų negali priimti šio straipsnio 1 dalies a punkte nurodytų priemonių, vietoj jų ji gali priimti reikiamas teisėkūros ir kitas priemones, skirtas užtikrinti srauto duomenų, susijusių su nurodyta jos teritorijoje perduodama informacija, rinkimą ar įrašymą tikruoju laiku, toje teritorijoje taikant technines priemones.

3. Kiekviena valstybė Konvencijos šalis priima reikiamas teisėkūros ir kitas priemones, kad įpareigotų paslaugų teikėją užtikrinti bet kurių šiame straipsnyje numatytų įgaliojimų vykdymo fakto ir bet kokios su tuo susijusios informacijos konfidencialumą.

30 straipsnis

Turinio duomenų perimtis

1. Kiekviena valstybė Konvencijos šalis priima reikiamas teisėkūros ir kitas priemones, kad įvairių sunkių nusikalstamų veikų, nustatytinų jos vidaus teisėje, atveju įgalintų savo kompetentingas institucijas:

(a) rinkti ar įrašyti tos valstybės Konvencijos šalies teritorijoje naudojant technines priemones ir

(b) priversti paslaugų teikėją naudojant esamus techninius pajėgumus:

i) rinkti ar įrašyti tos valstybės Konvencijos šalies teritorijoje naudojant technines priemones, arba

ii) bendradarbiauti ir padėti kompetentingoms institucijoms rinkti ar įrašyti

turinio duomenis, susijus su nurodyta jos teritorijoje per informacinių ir ryšių technologijų sistemą perduodama informacija.

2. Jei valstybė Konvencijos šalis dėl savo vidaus teisės sistemos principų negali priimti šio straipsnio 1 dalies a punkte nurodytų priemonių, vietoj jų ji gali priimti reikiamas teisėkūros ir kitas priemones, skirtas užtikrinti nurodytos jos teritorijoje perduodamos

informacijos turinio duomenų rinkimą ar įrašymą tikruoju laiku, toje teritorijoje naudojant technines priemones.

3. Kiekviena valstybė Konvencijos šalis priima reikiamas teisėkūros ir kitas priemones, kad įpareigotų paslaugų teikėją užtikrinti bet kurių šiame straipsnyje numatytų įgaliojimų vykdymo fakto ir bet kokios su tuo susijusios informacijos konfidencialumą.

31 straipsnis

Nusikalstamu būdu įgytų pajamų įšaldymas, areštas ir konfiskavimas

1. Kiekviena valstybė Konvencijos šalis, kiek galėdama pagal savo vidaus teisės sistemą, priima reikiamas priemones, kad įgalintų konfiskuoti:

   (a) pajamas, įgytas nusikalstamu būdu iš nusikalstamų veikų, nustatytų pagal šią Konvenciją, arba turtą, kurio vertė atitinka tokių pajamų vertę;

   (b) turtą, įrangą ar kitas nusikaltimo priemones, naudotas arba skirtas naudoti nusikalstamoms veikoms, nustatytoms pagal šią Konvenciją.

2. Kiekviena valstybė Konvencijos šalis priima reikiamas priemones, kad galėtų identifikuoti, atsekti, įšaldyti arba areštuoti bet kurį šio straipsnio 1 dalyje nurodytą objektą, kad vėliau galėtų jį konfiskuoti.

3. Kiekviena valstybė Konvencijos šalis pagal savo vidaus teisę priima reikiamas teisėkūros ir kitas priemones, skirtas reglamentuoti kompetentingų institucijų vykdomą įšaldyto, areštuoto ar konfiskuoto turto, kuriam taikomos šio straipsnio 1 ir 2 dalys, administravimą.

4. Jei visos nusikalstamu būdu įgytos pajamos ar jų dalis buvo paversta kitu turtu ar į jį konvertuota, šiame straipsnyje minimos priemonės vietoj pajamų taikomos tokiam turtui.

5. Jei nusikalstamu būdu įgytos pajamos buvo sumaišytos su turtu, gautu iš teisėtų šaltinių, toks turtas, nedarant poveikio jokiems įgaliojimams, susijusiems su įšaldymu ar areštu, gali būti konfiskuojamas neviršijant įvertintos su tuo turtu sumaišytų pajamų vertės.

6. Pajamoms arba kitai naudai, gautoms nusikalstamu būdu iš turto, į kurį paverstos ar konvertuotos nusikalstamu būdu įgytos pajamos, arba iš turto, su kuriuo sumaišytos nusikalstamu būdu įgytos pajamos, šiame straipsnyje nurodytos priemonės taip pat taikomos tokiu pat būdu ir mastu, kaip ir nusikalstamu būdu įgytoms pajamoms.

7. Pagal šį straipsnį ir šios Konvencijos 50 straipsnį kiekviena valstybė Konvencijos šalis įgalina savo teismus ar kitas kompetentingas institucijas nurodyti pateikti arba areštuoti banko, finansinius ar komercinius dokumentus. Valstybė Konvencijos šalis negali atsisakyti imtis veiksmų pagal šį straipsnį remdamasi vien banko paslapties pagrindu.

8. Kiekviena valstybė Konvencijos šalis gali apsvarstyti galimybę reikalauti, kad nusikalstamą veiką padaręs asmuo įrodytų pajamų, dėl kurių įgijimo nusikalstamu būdu kyla įtarimų, ar kito galimo konfiskuoti turto kilmės teisėtumą ta apimtimi, kuria šis reikalavimas atitinka jų vidaus teisės principus ir teismo bei kitų procesų pobūdį.

9. Šio straipsnio nuostatos neturi būti aiškinamos kaip pažeidžiančios *bona fide* trečiųjų asmenų teises.

10. Jokia šio straipsnio nuostata nedaro poveikio principui, kad jame nurodytos priemonės apibrėžiamos ir įgyvendinamos pagal valstybės Konvencijos šalies vidaus teisės nuostatas.

32 straipsnis

Teistumo nustatymas

Kiekviena valstybė Konvencijos šalis gali priimti reikiamas teisėkūros ar kitas priemones, kad galėtų jos nuomone tinkamomis sąlygomis ir tinkamu tikslu atsižvelgti į bet kokį ankstesnį kitoje valstybėje įtariamam nusikalstamą veiką padariusiam asmeniui priimtą apkaltinamąjį nuosprendį ir tą informaciją naudoti baudžiamajame procese, susijusiame su nusikalstama veika, nustatyta pagal šią Konvenciją.

33 straipsnis

Liudytojų apsauga

1. Kiekviena valstybė Konvencijos šalis, laikydamasi savo vidaus teisės nuostatų, pagal savo galimybes imasi tinkamų priemonių, kad liudytojams, duodantiems parodymus, sąžiningai bei pagrįstai teikiantiems informaciją apie nusikalstamas veikas, nustatytas pagal šią Konvenciją, arba kitaip bendradarbiaujantiems su tyrimo ar teisminėmis institucijomis, taip pat atitinkamiems jų šeimų nariams ar kitiems artimiems asmenims būtų suteikta veiksminga apsauga nuo galimų atsakomųjų veiksmų ar bauginimo.

2. Nedarant poveikio atsakovo teisėms, įskaitant teisę į tinkamą teisinį procesą, šio straipsnio 1 dalyje numatytos priemonės, *inter alia*, gali būti:

   (a) tokių asmenų fizinės apsaugos procedūrų nustatymas, pavyzdžiui, ta apimtimi, kuria tai būtina ir įmanoma, jų perkėlimas į kitą vietą ir, jei tikslinga, leidimas neatskleisti informacijos apie tokių asmenų tapatybę ir buvimo vietą arba apriboti tokios informacijos atskleidimą;

   (b) įrodinėjimo taisyklių, pagal kurias liudytojų parodymus būtų galima duoti liudytojo saugumą užtikrinančiu būdu, nustatymas, pavyzdžiui, leidimas duoti parodymus naudojantis ryšių technologijomis, pavyzdžiui, vaizdo ryšio linija ar kitomis tinkamomis priemonėmis.

3. Valstybės Konvencijos šalys apsvarsto galimybę sudaryti sutartis ar susitarimus su kitomis valstybėmis dėl šio straipsnio 1 dalyje nurodytų asmenų perkėlimo.

4. Šio straipsnio nuostatos taip pat taikomos aukoms, kai šie asmenys yra liudytojai.

34 straipsnis

Pagalba aukoms ir jų apsauga

1. Kiekviena valstybė Konvencijos šalis pagal savo galimybes imasi tinkamų priemonių, kad suteiktų pagalbą ir apsaugą nusikalstamų veikų, nustatytų pagal šią Konvenciją, aukoms, ypač kai kyla atsakomųjų veiksmų ar bauginimo grėsmė.

2. Kiekviena valstybė Konvencijos šalis, laikydamasi savo vidaus teisės nuostatų, nustato tinkamas procedūras, pagal kurias nusikalstamų veikų, nustatytų pagal šią Konvenciją, aukoms suteikiama galimybė gauti kompensaciją ir restituciją.

3. Nedarydama poveikio teisėms į gynybą ir laikydamasi savo vidaus teisės nuostatų, kiekviena valstybė Konvencijos šalis atitinkamuose baudžiamojo proceso prieš nusikalstamą veiką padariusius asmenis etapuose įgalina pateikti ir apsvarstyti aukų pozicijas ir joms susirūpinimą keliančius klausimus.

4. Dėl nusikalstamų veikų, nustatytų pagal šios Konvencijos 14–16 straipsnius, kiekviena valstybė Konvencijos šalis, laikydamasi savo vidaus teisės nuostatų, imasi priemonių, kad bendradarbiaudama su atitinkamomis tarptautinėmis organizacijomis, nevyriausybinėmis organizacijomis ir kitais pilietinės visuomenės subjektais, suteiktų pagalbą tokių nusikalstamų veikų aukoms, įskaitant pagalbą jų fizinės ir psichologinės būklės atstatymui.

5. Taikydama šio straipsnio 2–4 dalių nuostatas kiekviena valstybė Konvencijos šalis atsižvelgia į aukų amžių, lytį, konkrečias aplinkybes ir poreikius, įskaitant konkrečias vaikų aplinkybes ir poreikius.

6. Ta apimtimi, kuria tai atitinka vidaus teisės sistemą, kiekviena valstybė Konvencijos šalis imasi veiksmingų priemonių užtikrinti, kad būtų patenkinti prašymai pašalinti šios Konvencijos 14 ir 16 straipsniuose aprašytą turinį arba padaryti jį neprieinamą.

V skyrius

Tarptautinis bendradarbiavimas

35 straipsnis

Bendrieji tarptautinio bendradarbiavimo principai

1. Valstybės Konvencijos šalys bendradarbiauja tarpusavyje pagal šios Konvencijos nuostatas, taip pat pagal kitus taikytinus tarptautinius dokumentus dėl tarptautinio bendradarbiavimo baudžiamosiose bylose ir vidaus teisės aktus dėl:

   (a) nusikalstamų veikų, nustatytų pagal šią Konvenciją, tyrimo, baudžiamojo persekiojimo už jas ir teismo procesų, įskaitant pajamų iš tokių nusikalstamų veikų įšaldymą, areštą, konfiskavimą ir grąžinimą;

   (b) nusikalstamų veikų, nustatytų pagal šią Konvenciją, elektroninių įrodymų rinkimo, gavimo, išsaugojimo ir dalijimosi jais;

   (c) visų sunkių nusikaltimų, įskaitant sunkius nusikaltimus, nustatytus pagal kitas taikytinas Jungtinių Tautų konvencijas ir protokolus, galiojančius šios Konvencijos priėmimo metu, elektroninių įrodymų rinkimo, gavimo, išsaugojimo ir dalijimosi jais.

2. Renkant, gaunant, išsaugant nusikalstamų veikų elektroninius įrodymus ir jais dalijantis, kaip numatyta šio straipsnio 1 dalies b ir c punktuose, taikomos atitinkamos šios Konvencijos 40 straipsnio dalys ir 41–46 straipsniai.

3. Kai tarptautinio bendradarbiavimo srityje taikomas abipusio baudžiamumo reikalavimas, šis reikalavimas laikomas įvykdytu, nepriklausomai nuo to, ar pagal prašomosios valstybės Konvencijos šalies įstatymus nusikalstama veika priskiriama prie tos pačios nusikalstamų veikų kategorijos arba ar nusikalstama veika apibūdinama tomis pačiomis sąvokomis kaip prašančiojoje valstybėje Konvencijos

šalyje, jei elgsena, sudaranti nusikalstamą veiką, dėl kurios prašoma pagalbos, pagal abiejų valstybių Konvencijos šalių įstatymus yra laikoma nusikalstama veika.

36 straipsnis

Asmens duomenų apsauga

1. (a) Pagal šią Konvenciją asmens duomenis perduodanti valstybė Konvencijos šalis tai daro laikydamasi savo vidaus teisės nuostatų ir visų galimų įsipareigojimų, kuriuos duomenis perduodanti šalis yra prisiėmusi pagal taikytiną tarptautinę teisę. Iš valstybių Konvencijos šalių pagal šią Konvenciją nereikalaujama perduoti asmens duomenų, jei jų negalima perduoti laikantis taikytinų asmens duomenų apsaugos įstatymų;

   (b) jei asmens duomenų perdavimas neatitiktų šio straipsnio 1 dalies a punkto, valstybės Konvencijos šalys gali siekti pagal taikytinus įstatymus nustatyti reikiamas atitikties užtikrinimo sąlygas, kad būtų galima atsakyti į prašymą pateikti asmens duomenis;

   (c) valstybės Konvencijos šalys yra raginamos sudaryti dvišalius arba daugiašalius susitarimus asmens duomenų perdavimui palengvinti.

2. Kai pagal šią Konvenciją perduodami asmens duomenys, valstybės Konvencijos šalys užtikrina, kad pagal valstybių Konvencijos šalių atitinkamas teisės sistemas būtų taikomos veiksmingos ir tinkamos gautų asmens duomenų apsaugos priemonės.

3. Norėdama perduoti pagal šią Konvenciją gautus asmens duomenis trečiajai šaliai arba tarptautinei organizacijai, valstybė Konvencijos šalis praneša apie savo ketinimą pirmajai duomenis perdavusiai valstybei Konvencijos šaliai ir prašo jos leidimo.

Valstybė Konvencijos šalis gali perduoti tokius asmens duomenis tik gavusi pirmosios duomenis perdavusios valstybės Konvencijos šalies leidimą, o tam gali reikėti, kad leidimas būtų pateiktas raštu.

37 straipsnis

Ekstradicija

1. Šis straipsnis taikomas nusikalstamoms veikoms, nustatytoms pagal šią Konvenciją, kai asmuo, dėl kurio pateiktas ekstradicijos prašymas, yra prašomosios valstybės Konvencijos šalies teritorijoje ir jei už nusikalstamą veiką, dėl kurios prašoma ekstradicijos, baudžiama ir pagal prašančiosios, ir pagal prašomosios valstybės

Konvencijos šalies vidaus teisę. Kai ekstradicijos prašoma siekiant, kad asmuo atliktų galutinę laisvės atėmimo arba kitokios formos sulaikymo bausmę už nusikalstamą veiką, dėl kurios gali būti vykdoma ekstradicija, prašomoji valstybė Konvencijos šalis gali patenkinti ekstradicijos prašymą pagal vidaus teisę.

2. Nepaisant šio straipsnio 1 dalies, valstybė Konvencijos šalis gali patenkinti asmens ekstradicijos prašymą, jei tai leidžiama pagal jos teisę, dėl bet kurių nusikalstamų veikų, nustatytų pagal šią Konvenciją, už kurias pagal jos vidaus teisę nėra baudžiama.

3. Jei ekstradicijos prašyme nurodytos kelios atskiros nusikalstamos veikos ir bent dėl vienos iš jų pagal šį straipsnį ekstradicija gali būti vykdoma, o dėl kelių iš jų ekstradicija negali būti vykdoma dėl laisvės atėmimo trukmės, bet tos nusikalstamos veikos yra susijusios su nusikalstamomis veikomis, nustatytomis pagal šią Konvenciją, prašomoji valstybė Konvencijos šalis gali taikyti šį straipsnį ir toms nusikalstamoms veikoms.

4. Laikoma, kad kiekviena nusikalstama veika, kuriai taikomas šis straipsnis, yra įtraukta į bet kurią valstybių Konvencijos šalių sudarytą ekstradicijos sutartį kaip nusikalstama veika, dėl kurios gali būti vykdoma asmens ekstradicija. Valstybės Konvencijos šalys įsipareigoja į kiekvieną ekstradicijos sutartį, kuri bus tarp jų sudaryta, tokias nusikalstamas veikas įtraukti kaip nusikalstamas veikas, dėl kurių gali būti vykdoma ekstradicija.

5. Jei valstybė Konvencijos šalis, nustačiusi sąlygą, kad ekstradicijai būtina sutartis, gauna ekstradicijos prašymą iš kitos valstybės Konvencijos šalies, su kuria ji nėra sudariusi ekstradicijos sutarties, ji gali šią Konvenciją laikyti teisiniu pagrindu ekstradicijai dėl bet kurios nusikalstamos veikos, kuriai taikomas šis straipsnis, vykdyti.

6. Valstybės Konvencijos šalys, nustačiusios sąlygą, kad ekstradicijai būtina sutartis:

   (a) deponuodamos šios Konvencijos ratifikavimo, priėmimo, patvirtinimo ar prisijungimo prie jos dokumentus informuoja Jungtinių Tautų generalinį sekretorių, ar laikys šią Konvenciją teisiniu bendradarbiavimo ekstradicijos srityje su kitomis valstybėmis Konvencijos šalimis pagrindu, ir

(b) jei šios Konvencijos nelaiko teisiniu bendradarbiavimo ekstradicijos srityje pagrindu, siekia, jei tai tikslinga, sudaryti ekstradicijos sutartis su kitomis valstybėmis Konvencijos šalimis šiam straipsniui įgyvendinti.

7. Valstybės Konvencijos šalys, kurios nėra nustačiusios sąlygos, kad ekstradicijai būtina sutartis, pripažįsta, kad nusikalstamos veikos, kurioms taikomas šis straipsnis, yra nusikalstamos veikos, už kurias tarp jų gali būti vykdoma ekstradicija.

8. Ekstradicija vykdoma prašomosios valstybės Konvencijos šalies vidaus teisėje nustatytomis sąlygomis arba pagal taikytinas ekstradicijos sutartis, įskaitant, *inter alia*, sąlygas dėl ekstradicijai taikytino minimalios bausmės reikalavimo ir pagrindus, kuriais prašomoji valstybė Konvencijos šalis gali atsisakyti vykdyti ekstradiciją.

9. Valstybės Konvencijos šalys pagal savo vidaus teisę stengiasi paspartinti ekstradicijos procedūras ir supaprastinti su jomis susijusius bet kokios nusikalstamos veikos, kuriai taikomas šis straipsnis, įrodymų rinkimo reikalavimus.

10. Laikydamasi savo vidaus teisės ir ekstradicijos sutarčių nuostatų, būdama įsitikinusi, kad dėl susiklosčiusi aplinkybių tai yra pagrįsta ir skubu, ir gavusi prašančiosios valstybės Konvencijos šalies prašymą, įskaitant prašymus, perduodamus per esamus Tarptautinės kriminalinės policijos organizacijos kanalus, prašomoji valstybė Konvencijos šalis gali suimti asmenį, kurio ekstradicijos prašoma ir kuris yra jos teritorijoje, arba imtis kitų tinkamų priemonių to asmens dalyvavimui ekstradicijos procedūroje užtikrinti.

11. Jei valstybė Konvencijos šalis, kurios teritorijoje nustatoma įtariamo nusikalstamą veiką padariusio asmens buvimo vieta, neįvykdo to asmens ekstradicijos už nusikalstamą veiką, kuriai taikomas šis straipsnis, tik todėl, kad jis yra jos pilietis, ekstradicijos prašančios valstybės Konvencijos šalies prašymu ji privalo nepagrįstai nedelsdama perduoti bylą savo kompetentingoms institucijoms baudžiamajam persekiojimui vykdyti. Tos institucijos priima sprendimus ir vykdo savo procesus tokia pačia tvarka, kokia vykdytų dėl bet kokios kitos panašaus pobūdžio nusikalstamos veikos pagal tos valstybės Konvencijos šalies vidaus teisę. Suinteresuotosios valstybės Konvencijos šalys bendradarbiauja, ypač procedūriniais ir įrodymų rinkimo klausimais, siekdamos užtikrinti tokio baudžiamojo persekiojimo veiksmingumą.

12. Jei valstybei Konvencijos šaliai pagal jos vidaus teisę yra leidžiama vykdyti savo piliečių ekstradiciją arba juos perduoti kitu pagrindu tik su sąlyga, kad pagal teismo arba kitą procesą, dėl kurių buvo prašoma asmens ekstradicijos ar perdavimo, paskirtos bausmės atlikimui asmuo bus grąžintas į tą valstybę Konvencijos šalį ir ta valstybė Konvencijos šalis bei asmens ekstradicijos prašanti valstybė Konvencijos

šalis sutinka su tokiu variantu ir kitomis, jų nuomone, tinkamomis sąlygomis, tokia sąlyginė ekstradicija ar perdavimas yra pakankamas pripažinti, kad šio straipsnio 11 dalyje nustatytas įsipareigojimas įvykdytas.

13. Jei ekstradiciją, kurios prašoma siekiant užtikrinti bausmės atlikimą, atsisakoma vykdyti dėl to, kad asmuo, kurio ekstradicijos prašoma, yra prašomosios valstybės Konvencijos šalies, pilietis, prašomoji valstybė Konvencijos šalis, gavusi prašančiosios valstybės Konvencijos šalies kreipimąsi, gali, jei tai leidžiama pagal vidaus teisę ir laikydamasi vidaus teisės reikalavimų, apsvarstyti galimybę užtikrinti bausmės, skirtos pagal prašančiosios valstybės Konvencijos šalies vidaus teisę, arba likusios jos dalies atlikimą.

14. Bet kuriam asmeniui, kurio atžvilgiu vykdomas procesas dėl bet kurios nusikalstamos veikos, kuriai taikomas šis straipsnis, garantuojamas teisingas elgesys visais proceso etapais, įskaitant visas valstybės Konvencijos šalies, kurios teritorijoje asmuo yra, vidaus teisėje nustatytas teises ir garantijas.

15. Jokia šios Konvencijos nuostata negali būti aiškinama kaip nustatanti pareigą vykdyti ekstradiciją, jei prašomoji valstybė Konvencijos šalis turi pakankamą pagrindą manyti, kad prašymas pateiktas siekiant vykdyti asmens baudžiamąjį persekiojimą arba jį nubausti dėl jo lyties, rasės, kalbos, religijos, pilietybės, etninės kilmės ar politinės nuomonės arba kad tokį prašymą patenkinus būtų pakenkta to asmens padėčiai dėl bet kurios iš pirmiau paminėtų priežasčių.

16. Valstybės Konvencijos šalys negali atsisakyti patenkinti ekstradicijos prašymo tik dėl to, kad nusikalstama veika taip pat laikoma susijusia su fiskaliniais klausimais.

17. Prieš atsisakydama vykdyti ekstradiciją prašomoji valstybė Konvencijos šalis, kai tai tikslinga, konsultuojasi su prašančiąja valstybe Konvencijos šalimi, suteikdama jai pakankamai galimybių išdėstyti savo nuomonę ir pateikti jos įtarimams aktualią informaciją.

18. Prašomoji valstybė Konvencijos šalis informuoja prašančiąją valstybę Konvencijos šalį apie savo sprendimą dėl ekstradicijos. Prašomoji valstybė Konvencijos šalis informuoja prašančiąją valstybę Konvencijos šalį apie visas atsisakymo vykdyti ekstradiciją priežastis, nebent prašomoji valstybė Konvencijos šalis to daryti negali pagal savo vidaus teisę arba tarptautinius teisinius įsipareigojimus.

19. Kiekviena valstybė Konvencijos šalis pasirašydama arba deponuodama savo ratifikavimo, priėmimo, patvirtinimo ar prisijungimo dokumentą Jungtinių Tautų generaliniam sekretoriui praneša institucijos, atsakingos už ekstradicijos ar laikino arešto prašymų pateikimą ar priėmimą, pavadinimą ir adresą. Generalinis sekretorius sukuria ir nuolat atnaujina valstybių Konvencijos šalių paskirtų institucijų registrą.

Kiekviena valstybė Konvencijos šalis užtikrina, kad registrui pateikti duomenys visada būtų teisingi.

20. Valstybės Konvencijos šalys siekia sudaryti dvišales ar daugiašales sutartis ar susitarimus dėl ekstradicijos vykdymo arba jos veiksmingumo padidinimo.

38 straipsnis

Nuteistųjų asmenų perdavimas

Valstybės Konvencijos šalys, atsižvelgdamos į nuteistųjų asmenų teises, gali apsvarstyti galimybę sudaryti dvišales ar daugiašales sutartis ar susitarimus dėl asmenų, nuteistų įkalinimo ar kitų formų laisvės atėmimo bausme už nusikalstamas veikas, nustatytas pagal šią Konvenciją, perdavimo į jų teritoriją, kad jie užbaigtų bausmės atlikimą jose. Valstybės Konvencijos šalys taip pat gali atsižvelgti į aspektus, susijusius su sutikimu, reabilitacija ir reintegracija.

39 straipsnis

Baudžiamojo proceso perdavimas

1. Kad baudžiamąjį persekiojimą galėtų koncentruoti, valstybės Konvencijos šalys apsvarsto galimybę perduoti viena kitai baudžiamojo persekiojimo procesus už nusikalstamą veiką, nustatytą pagal šią Konvenciją, kai toks perdavimas laikomas atitinkančiu gero teisingumo vykdymo interesus, ypač jei byla yra susijusi su keliomis jurisdikcijomis.

2. Jei valstybė Konvencijos šalis, taikanti sąlygą, kad ekstradicijai būtina sutartis, gauna ekstradicijos prašymą iš kitos valstybės Konvencijos šalies, su kuria tokios sutarties nėra sudariusi, ji gali šią Konvenciją laikyti teisiniu pagrindu ekstradicijai dėl bet kurios nusikalstamos veikos, kuriai taikomas šis straipsnis, vykdyti.

40 straipsnis

Bendrieji principai ir procedūros, susiję su savitarpio teisine pagalba

1. Vykdant tyrimus, baudžiamuosius persekiojimus ir teismo procesus dėl nusikalstamų veikų, nustatytų pagal šią Konvenciją, taip pat renkant nusikalstamų veikų, nustatytų pagal šią Konvenciją, ir sunkių nusikaltimų elektroninius įrodymus valstybės Konvencijos šalys teikia viena kitai kuo platesnę savitarpio teisinę pagalbą.

2. Savitarpio teisinė pagalba vykdant tyrimus, baudžiamuosius persekiojimus ir teismo procesus dėl nusikalstamų veikų, už kurias prašančiojoje valstybėje Konvencijos šalyje juridinis asmuo pagal šios Konvencijos 18 straipsnį gali būti patrauktas atsakomybėn, teikiama kuo visapusiškiau, kiek tai leidžiama pagal prašomosios valstybės Konvencijos šalies atitinkamus įstatymus, sutartis, susitarimus ir taisykles.

3. Suteikti savitarpio teisinę pagalbą pagal šį straipsnį gali būti prašoma siekiant bet kurio iš šių tikslų:

(a) rinkti įrodymus arba gauti asmenų parodymus;

(b) įteikti teismo dokumentus;

(c) atlikti paieškas, areštus ir įšaldyti turtą;

(d) atlikti elektroninių duomenų, laikomų informacinių ir ryšių technologijų sistemoje, paiešką pagal šios Konvencijos 44 straipsnį, įgyti prie jų panašią prieigą, juos areštuoti arba panašiai apsaugoti ir atskleisti;

(e) rinkti srauto duomenis tikruoju laiku pagal šios Konvencijos 45 straipsnį;

(f) perimti turinio duomenis pagal šios Konvencijos 46 straipsnį;

(g) apžiūrėti objektus ir įvykio vietas;

(h) pateikti informaciją, įrodymus ir ekspertų įvertinimus;

(i) pateikti atitinkamų dokumentų ir raštų, įskaitant valdžios institucijų, bankų, finansinius, įmonių ar komercinius raštus, originalus arba patvirtintas kopijas;

(j) įrodymo tikslais identifikuoti ar atsekti nusikalstamu būdu įgytas pajamas, turtą, nusikaltimo priemones ar kitus daiktus;

(k) palengvinti savanorišką asmenų atvykimą į prašančiąją valstybę Konvencijos

(l) šalį;

(m) išieškoti nusikalstamu būdu įgytas pajamas;

(n) suteikti bet kokią prašomosios valstybės Konvencijos šalies vidaus teisei neprieštaraujančią pagalbą.

4. Nedarydamos poveikio vidaus teisei valstybės Konvencijos šalies kompetentingos institucijos gali be išankstinio prašymo perduoti su baudžiamosiomis bylomis susijusią informaciją kitos valstybės Konvencijos šalies kompetentingai institucijai, jei mano, kad tokia informacija galėtų padėti tai institucijai atlikti ar sėkmingai užbaigti tyrimus ir baudžiamuosius procesus arba pagal ją pastaroji valstybė Konvencijos šalis galėtų parengti prašymą pagal šią Konvenciją.

5. Informacijos perdavimas pagal šio straipsnio 4 dalį nedaro poveikio tyrimams ir baudžiamiesiems procesams informaciją teikiančių kompetentingų institucijų valstybėje. Informaciją gaunančios kompetentingos institucijos laikosi prašymo užtikrinti informacijos konfidencialumą, net ir laikinai, arba apriboti jos naudojimą. Tačiau pagal jokią šios dalies nuostatą informaciją gaunančiai valstybei Konvencijos šaliai nėra draudžiama vykdant procesą atskleisti kaltinamąjį išteisinančią informaciją. Šiuo atveju informaciją gaunanti valstybė Konvencijos šalis, prieš atskleisdama informaciją, apie tai praneša informaciją perduodančiai valstybei Konvencijos šaliai, ir, jei jos to prašoma, konsultuojasi su informaciją perduodančia valstybe Konvencijos šalimi. Jei išimtiniu atveju išankstinis pranešimas neįmanomas, informaciją gaunanti valstybė Konvencijos šalis nedelsdama informuoja informaciją perduodančią valstybę Konvencijos šalį apie atskleidimą.

6. Šio straipsnio nuostatos nedaro poveikio įsipareigojimams pagal jokią kitą dvišalę ar daugiašalę sutartį, kuria visa arba iš dalies yra arba bus reglamentuojama savitarpio teisinė pagalba.

7. Šio straipsnio 8–31 dalys taikomos pagal šį straipsnį pateiktiems prašymams, jei atitinkamos valstybės Konvencijos šalys nėra saistomos sutarties dėl savitarpio teisinės pagalbos. Jei tos valstybės Konvencijos šalys yra saistomos tokios sutarties, taikomos atitinkamos tos sutarties nuostatos, nebent valstybės Konvencijos šalys sutinka vietoj tos sutarties taikyti šio straipsnio 8–31 dalis. Valstybės Konvencijos šalys primygtinai raginamos taikyti šių dalių nuostatas, jei jos palengvina bendradarbiavimą.

8. Valstybės Konvencijos šalys gali atsisakyti suteikti savitarpio teisinę pagalbą pagal šį straipsnį, jei nėra abipusio baudžiamumo pagrindo. Tačiau jei prašomoji valstybė Konvencijos šalis mano, kad tai tikslinga, ji gali teikti pagalbą savo nuožiūra pasirinkta apimtimi, nepriklausomai nuo to, ar atitinkama elgsena pagal prašomosios valstybės Konvencijos šalies vidaus teisę laikoma nusikalstama veika. Pagalbą teikti gali būti atsisakyta, jei prašymas pateikiamas dėl *de minimis* pobūdžio bylų arba bylų, dėl kurių prašomas bendradarbiavimas ar pagalba yra galimi pagal kitas šios Konvencijos nuostatas.

9. Jei asmuo yra sulaikytas arba atlieka bausmę vienos valstybės Konvencijos šalies teritorijoje, bet pateikiamas prašymas dėl jo prisistatymo į kitą valstybę Konvencijos šalį dėl tapatybės nustatymo, parodymų davimo arba kitokios pagalbos, susijusios su įrodymų surinkimu tyrimams, baudžiamaisiais persekiojimais ar teismo procesais, susijusiais su nusikalstamomis veikomis, nustatytomis pagal šią Konvenciją, asmuo gali būti perduotas, jei tenkinamos šios sąlygos:

   (a) asmuo laisva valia duoda informuoto asmens sutikimą;

(b) abiejų valstybių Konvencijos šalių kompetentingos institucijos susitaria toms valstybėms Konvencijos šalims priimtinomis sąlygomis.

10. Pagal šio straipsnio 9 dalį:

(a) valstybė Konvencijos šalis, kuriai asmuo perduodamas, yra įgaliota ir turi pareigą laikyti perduotą asmenį suimtą, nebent valstybė Konvencijos šalis, iš kurios tas asmuo buvo perduotas, paprašo kitko ar leidžia elgtis kitaip;

(b) valstybė Konvencijos šalis, kuriai asmuo perduodamas, nedelsdama įvykdo įsipareigojimą grąžinti asmenį valstybei Konvencijos šaliai, iš kurios asmuo buvo perduotas, kaip valstybių Konvencijos šalių kompetentingų institucijų buvo prieš tai arba kitaip susitarta;

(c) valstybė Konvencijos šalis, kuriai asmuo perduodamas, nereikalauja, kad valstybė Konvencijos šalis, iš kurios asmuo buvo perduotas, inicijuotų ekstradicijos procesą tam, kad asmuo būtų jai grąžintas;

(d) laikas, praleistas valstybės Konvencijos šalies, kuriai asmuo buvo perduotas, laisvės atėmimo įstaigose, įskaitomas į perduoto asmens bausmės, atliekamos valstybėje, iš kurios buvo perduotas, trukmę.

11. Išskyrus atvejus, kai valstybė Konvencijos šalis, iš kurios asmuo turi būti perduotas pagal šio straipsnio 9 ir 10 dalis, su tuo sutinka, valstybės, į kurią asmuo perduodamas, teritorijoje tam asmeniui, nepriklausomai nuo jo pilietybės, negali būti vykdomas baudžiamasis persekiojamas, jis negali būti sulaikytas, baudžiamas ir jo laisvė negali būti niekaip kitaip apribojama dėl veiksmų, neveikimo ar apkaltinamųjų nuosprendžių, susijusių su laikotarpiu iki jo išvykimo iš valstybės, iš kurios jis perduotas.

12. (a) Kiekviena valstybė Konvencijos šalis paskiria centrinę (-es) instituciją (-as), atsakingą (-as) ir įgaliotą (-as) priimti savitarpio teisinės pagalbos prašymus ir juos vykdyti arba perduoti juos vykdyti kompetentingoms institucijoms. Jei valstybėje Konvencijos šalyje yra specialus regionas ar teritorija, turintys atskirą savitarpio teisinės pagalbos sistemą, tas regionas ar teritorija gali paskirti atskirą centrinę instituciją tai pačiai funkcijai tame regione ar teritorijoje atlikti;

(b) centrinės institucijos užtikrina greitą ir tinkamą gautų prašymų vykdymą ar perdavimą. Jei centrinė institucija perduoda prašymą vykdyti kompetentingai institucijai, ji paragina kompetentingą instituciją šį prašymą įvykdyti greitai ir tinkamai;

(c) kiekvienai valstybei Konvencijos šaliai deponuojant šios Konvencijos ratifikavimo, priėmimo, patvirtinimo arba prisijungimo prie jos dokumentą

Jungtinių Tautų generalinis sekretorius informuojamas apie šiuo tikslu paskirtą centrinę instituciją ir sudaro bei nuolat atnaujina valstybių Konvencijos šalių paskirtų centrinių institucijų registrą. Kiekviena valstybė Konvencijos šalis užtikrina, kad registre esantys duomenys visada būtų teisingi;

(d) savitarpio teisinės pagalbos prašymai ir visi su tuo susiję pranešimai perduodami valstybių Konvencijos šalių paskirtoms centrinėms institucijoms. Šiuo reikalavimu nedaromas poveikis valstybės Konvencijos šalies teisei reikalauti, kad tokie prašymai ir pranešimai būtų jai siunčiami diplomatiniais kanalais, o skubiais atvejais, jei valstybės Konvencijos šalys sutinka ir yra tokia galimybė, – per Tarptautinę kriminalinės policijos organizaciją.

13. Prašymai parengiami raštu arba, esant galimybei, bet kokiomis priemonėmis, kuriomis galima sukurti rašytinę kopiją prašomajai valstybei Konvencijos šaliai priimtina kalba ir taip, kad toji valstybė Konvencijos šalis galėtų nustatyti prašymo autentiškumą. Jungtinių Tautų generalinis sekretorius informuojamas apie kiekvienai valstybei Konvencijos šaliai priimtiną (-as) kalbą (-as), kai valstybė Konvencijos šalis jam deponuoja šios Konvencijos ratifikavimo, priėmimo, patvirtinimo ar prisijungimo prie jos dokumentą. Skubiais atvejais, jei valstybės Konvencijos šalys sutinka, prašymai gali būti pateikiami žodžiu, tačiau vėliau jie nedelsiant patvirtinami raštu.

14. Jei tai nedraudžiama pagal nacionalinius įstatymus, valstybių Konvencijos šalių centrinės institucijos raginamos perduoti ir priimti savitarpio teisinės pagalbos prašymus ir su jais susijusius pranešimus bei įrodymus elektroniniu formatu ir taip, kad prašomoji valstybė Konvencijos šalis galėtų nustatyti pranešimų autentiškumą ir užtikrinti jų saugumą.

15. Savitarpio teisinės pagalbos prašyme pateikiama ši informacija:

(a) prašymą teikiančios institucijos pavadinimas;

(b) tyrimo, baudžiamojo persekiojimo ar teismo proceso, su kuriuo susijęs prašymas, dalykas ir pobūdis, taip pat tyrimą, baudžiamąjį persekiojimą ar teismo procesą vykdančios institucijos pavadinimas ir funkcijos;

(c) atitinkamų faktinių aplinkybių santrauka, išskyrus atvejus, kai prašoma įteikti teismo dokumentus;

(d) prašoma pagalba ir visos konkrečios procedūros, kurių prašančiosios valstybės Konvencijos šalies pageidavimu reikia laikytis;

(e) kai tai įmanoma ir tikslinga, atitinkamo asmens tapatybė, buvimo vieta ir pilietybė, taip pat bet kurio objekto ar sąskaitų kilmės šalis, aprašas ir buvimo vieta;

(f) kai tai tikslinga, laikotarpis, apie kurį prašoma įrodymų, informacijos ar kitos pagalbos; ir

(g) tikslas, dėl kurio prašoma įrodymų, informacijos ar kitos pagalbos.

16. Prašomoji valstybė Konvencijos šalis gali prašyti papildomos informacijos, jei ši informacija laikoma būtina prašymui vykdyti pagal jos vidaus teisę arba jei tokia informacija gali padėti įvykdyti tokį prašymą.

17. Prašymas vykdomas pagal prašomosios valstybės vidaus teisę ta apimtimi, kuria tai neprieštarauja prašomosios valstybės Konvencijos šalies vidaus teisei ir, esant galimybei, pagal prašyme nurodytas procedūras.

18. Jei tai įmanoma ir atitinka pagrindinius vidaus teisės principus, kai asmuo yra vienos valstybės Konvencijos šalies teritorijoje ir turi būti išklausytas kaip liudytojas, nukentėjusysis ar ekspertas kitos valstybės Konvencijos šalies teisminėse institucijose, pirmoji valstybė Konvencijos šalis gali kitos valstybės prašymu leisti asmens apklausą atlikti vaizdo konferencijos priemonėmis, jei atitinkamam asmeniui fiziškai atvykti į prašančiosios valstybės Konvencijos šalies teritoriją yra neįmanoma arba nepageidaujama. Valstybės Konvencijos šalys gali susitarti, kad asmenį apklaus prašančiosios valstybės Konvencijos šalies teisminė institucija, dalyvaujant prašomosios valstybės Konvencijos šalies teisminei institucijai. Jei prašomoji valstybė Konvencijos šalis neturi galimybės naudotis vaizdo konferencijai būtinomis techninėmis priemonėmis, tokias priemones abipusiu susitarimu gali suteikti prašančioji valstybė Konvencijos šalis.

19. Prašančioji valstybė Konvencijos šalis be išankstinio prašomosios valstybės Konvencijos šalies sutikimo neperduoda ir nenaudoja prašomosios valstybės Konvencijos šalies suteiktos informacijos ar įrodymų kitiems tyrimams, baudžiamajam persekiojimui ar teismo procesams, išskyrus nurodytuosius prašyme. Jokia šios dalies nuostata prašančiajai valstybei Konvencijos šaliai nedraudžiama vykdant procesą atskleisti kaltinamąjį išteisinančią informaciją ar įrodymus. Šiuo atveju prašančioji valstybė Konvencijos šalis prieš atskleisdama informaciją ar įrodymus apie tai praneša prašomajai valstybei Konvencijos šaliai, ir, jei to prašoma, konsultuojasi su prašomąja valstybe Konvencijos šalimi. Jei išimtiniu atveju išankstinis pranešimas neįmanomas, prašančioji valstybė Konvencijos šalis nedelsdama informuoja prašančiąją valstybę Konvencijos šalį apie atskleidimą.

20. Prašančioji valstybė Konvencijos šalis gali reikalauti, kad prašomoji valstybė Konvencijos šalis užtikrintų prašymo pateikimo fakto ir turinio konfidencialumą, jei tai netrukdo vykdyti prašymą. Jei prašomoji valstybė Konvencijos šalis negali laikytis

konfidencialumo reikalavimo, ji nedelsdama praneša apie tai prašančiajai valstybei Konvencijos šaliai.

21. Teikti savitarpio teisinę pagalbą gali būti atsisakyta, jei:

(a) prašymas pateiktas nesilaikant šio straipsnio nuostatų;

(b) prašomosios valstybės Konvencijos šalies manymu, vykdant tokį prašymą gali būti pakenkta jos suverenumui, saugumui, *ordre public* ar kitiems esminiams interesams;

(c) pagal prašomosios valstybės Konvencijos šalies vidaus teisę jos institucijoms būtų draudžiama atlikti prašomus veiksmus dėl bet kokios panašios nusikalstamos veikos, jei tyrimas, baudžiamasis persekiojimas ar teismo procesas būtų vykdomas dėl jos pagal tos valstybės jurisdikciją;

(d) prašymo vykdymas prieštarautų prašomosios valstybės Konvencijos šalies teisės sistemai, susijusiai su savitarpio teisine pagalba.

22. Jokia šios Konvencijos nuostata negali būti aiškinama kaip nustatanti pareigą teikti savitarpio teisinę pagalbą, jei prašomoji valstybė Konvencijos šalis turi pakankamą pagrindą manyti, kad prašymas pateiktas siekiant vykdyti asmens baudžiamąjį persekiojimą arba jį nubausti dėl jo lyties, rasės, kalbos, religijos, pilietybės, etninės kilmės ar politinės nuomonės arba kad tokį prašymą patenkinus būtų pakenkta to asmens padėčiai dėl bet kurios iš pirmiau paminėtų priežasčių.

23. Valstybės Konvencijos šalys negali atsisakyti teikti savitarpio teisinės pagalbos remdamosi tik tuo, kad nusikalstama veika laikoma susijusia ir su fiskaliniais klausimais.

24. Valstybės Konvencijos šalys pagal šį straipsnį negali atsisakyti teikti savitarpio teisinės pagalbos remdamasi vien banko paslapties pagrindu.

25. Kiekvienu atveju, kai atsisakoma teikti savitarpio teisinę pagalbą, nurodomos tokio atsisakymo priežastys.

26. Prašomoji valstybė Konvencijos šalis įvykdo savitarpio teisinės pagalbos prašymą kuo greičiau ir kuo labiau atsižvelgia į visus prašančiosios valstybės Konvencijos šalies pasiūlytus ir paaiškintus terminus, pageidautina – prašyme. Prašomoji valstybė Konvencijos šalis atsako į pagrįstus prašančiosios valstybės Konvencijos prašymus pranešti apie prašymo nagrinėjimo eigą. Prašančioji valstybė Konvencijos šalis nedelsdama informuoja prašomąją valstybę Konvencijos šalį, kai prašomos pagalbos nebereikia.

27. Prašomoji valstybė Konvencijos šalis gali atidėti savitarpio teisinės pagalbos teikimą, motyvuodama tuo, kad tai trukdytų jos pačios vykdomam tyrimui, baudžiamajam persekiojimui arba teismo procesui.

28. Prieš atsisakydama vykdyti prašymą pagal šio straipsnio 21 dalį arba prieš atidėdama jo vykdymą pagal šio straipsnio 27 dalį, prašomoji valstybė Konvencijos šalis konsultuojasi su prašančiąja valstybe Konvencijos šalimi, kad galėtų įvertinti, ar pagalbą galima suteikti jos nuomone reikalingomis sąlygomis. Jei prašančioji valstybė Konvencijos šalis sutinka priimti pagalbą tomis sąlygomis, ji tų sąlygų laikosi.

29. Nedarant poveikio šio straipsnio 11 dalies taikymui, liudytojui, ekspertui ar kitam asmeniui, kuris prašančiosios valstybės Konvencijos šalies prašymu sutinka duoti parodymus procese arba suteikti pagalbą vykdant tyrimą, baudžiamąjį persekiojimą ar teismo procesą prašančiosios valstybės Konvencijos šalies teritorijoje, negali būti vykdomas baudžiamasis persekiojamas, jis negali būti sulaikytas, baudžiamas ir jo laisvė negali būti niekaip kitaip apribojama valstybės, į kurią jis perduodamas, teritorijoje dėl veiksmų, neveikimo ar apkaltinamųjų nuosprendžių, susijusių su laikotarpiu iki to asmens išvykimo iš valstybės, iš kurios jis perduotas. Tokios saugumo garantijos nustoja galioti, jei liudytojas, ekspertas ar kitas asmuo, turėjęs galimybę išvykti per 15 dienų nepertraukiamą laikotarpį arba bet kurį valstybių Konvencijos šalių sutartą laikotarpį nuo tos dienos, kai asmeniui buvo oficialiai pranešta, kad teisminėms institucijoms jis nebėra reikalingas, vis tiek savanoriškai liko prašančiosios valstybės Konvencijos šalies teritorijoje arba, išvykęs iš jos, grįžo laisva valia.

30. Įprastas išlaidas, susijusias su prašymo vykdymu, padengia prašomoji valstybė Konvencijos šalis, jei suinteresuotosios valstybės Konvencijos šalys nesusitaria kitaip. Jei vykdant prašymą patiriamos didelės ar neįprastos išlaidos arba jei tokių išlaidų teks patirti ateityje, valstybės Konvencijos šalys konsultuojasi, kad nustatytų, kokiomis sąlygomis prašymas bus vykdomas ir kokia tvarka bus padengiamos išlaidos.

31. Prašomoji valstybė Konvencijos šalis:

(a) pateikia prašančiajai valstybei Konvencijos šaliai savo turimų valdžios institucijų raštų, dokumentų ar informacijos, kurie pagal jos vidaus teisę yra skirti viešam naudojimui, kopijas ir

(b) gali savo nuožiūra arba savo nustatytomis sąlygomis, kurias laiko tinkamomis, pateikti prašančiajai valstybei Konvencijos šaliai visų ar dalies turimų valdžios

institucijų raštų, dokumentų ar informacijos, kurie pagal jos vidaus teisę nėra skirti viešam naudojimui, kopijas.

32. Valstybės Konvencijos šalys prireikus svarsto galimybę sudaryti dvišales ar daugiašales sutartis ar susitarimus šio straipsnio tikslams siekti, praktiškai įgyvendinti ar jo nuostatoms išplėtoti.

41 straipsnis

1. Visą parą kasdien veikiantis tinklas

2. Kiekviena valstybė Konvencijos šalis paskiria visą parą kasdien veikiantį kontaktinį centrą, kad jis užtikrintų neatidėliotiną pagalbą vykdant konkrečius nusikalstamų veikų tyrimus, baudžiamuosius persekiojimus ar teismo procesus dėl nusikalstamų veikų, nustatytų pagal šią Konvenciją, arba renkant, priimant ir išsaugant nusikalstamų veikų, nustatytų pagal šią Konvenciją, ir sunkių nusikaltimų elektroninius įrodymus šio straipsnio 3 dalies tikslais.

3. Jungtinių Tautų generalinis sekretorius informuojamas apie tokį kontaktinį centrą, nuolat atnaujina pagal šį straipsnį paskirtų kontaktinių centrų registrą ir kasmet valstybėms Konvencijos šalims išplatina atnaujintą kontaktinių centrų sąrašą.

4. Teikiant tokią pagalbą sudaromos sąlygos vykdyti arba, jei tai leidžiama pagal prašomosios valstybės Konvencijos šalies vidaus teisę ir praktiką, tiesiogiai vykdomos toliau nurodytos priemonės:

   (a) techninių konsultacijų teikimas;

   (b) laikomų elektroninių duomenų išsaugojimas pagal šios Konvencijos 42 ir 43 straipsnius, įskaitant, kai tai tikslinga, informacijos apie paslaugų teikėjo buvimo vietą, jei prašomajai valstybei Konvencijos šaliai ji yra žinoma, išsaugojimą siekiant padėti prašančiajai valstybei Konvencijos šaliai pateikti prašymą;

   (c) įrodymų rinkimas ir teisinės informacijos teikimas;

   (d) įtariamųjų buvimo vietos nustatymas arba

   (e) elektroninių duomenų teikimas siekiant užkirsti kelią ekstremaliajai situacijai.

5. Vienos valstybės Konvencijos šalies kontaktinis centras turi būti pajėgus operatyviai palaikyti ryšius su kitos valstybės Konvencijos šalies kontaktiniu centru. Jei valstybės Konvencijos šalies paskirtas kontaktinis centras veikia ne tos valstybės Konvencijos šalies institucijoje (-ose), atsakingoje (-ose) už savitarpio teisinę pagalbą ar

ekstradiciją, kontaktinis centras užtikrina, kad jis gebėtų operatyviai koordinuoti veiksmus su ta (-omis) institucija (-omis).

6. Kiekviena valstybė Konvencijos šalis užtikrina, kad tinklo darbą visą parą kasdien užtikrintų parengti ir priemonėmis aprūpinti darbuotojai.

7. Valstybės Konvencijos šalys taip pat gali naudotis esamais įgaliotais kontaktinių centrų tinklais ir juos stiprinti, jei tai tikslinga, laikydamosi savo vidaus įstatymų, įskaitant visą parą kasdien veikiančius Tarptautinės kriminalinės policijos organizacijos kibernetinių nusikaltimų tinklus, kad būtų užtikrintas operatyvus policijos bendradarbiavimas ir kiti bendradarbiavimo keitimosi informacija tikslais būdai.

42 straipsnis

Tarptautinis bendradarbiavimas dėl operatyvaus laikomų elektroninių duomenų išsaugojimo

1. Valstybė Konvencijos šalis gali pagal šios Konvencijos 25 straipsnį prašyti kitos valstybės Konvencijos šalies nurodyti operatyviai išsaugoti arba kitaip gauti tos valstybės Konvencijos šalies teritorijoje esančioje informacinių ir ryšių technologijų sistemoje laikomus elektroninius duomenis, dėl kurių prašančioji valstybė Konvencijos šalis ketina pateikti savitarpio teisinės pagalbos prašymą dėl elektroninių duomenų paieškos ar panašios prieigos prie jų, jų arešto ar panašios apsaugos ar atskleidimo.

2. Prašydama informacijos apie informacinių ir ryšių technologijų sistemoje laikomų elektroninių duomenų buvimo vietą ir, jei tai tikslinga, informacijos apie paslaugų teikėjo buvimo vietą prašančioji valstybė Konvencijos šalis gali naudotis šios Konvencijos 41 straipsnyje nurodytu visą parą kasdien veikiančiu tinklu.

3. Pagal šio straipsnio 1 dalį pateiktame prašyme išsaugoti duomenis nurodoma:

   (a) duomenis išsaugoti prašanti institucija;

   (b) nusikalstama veika, dėl kurios vykdomas baudžiamasis tyrimas, baudžiamasis persekiojimas ar teismo procesas, ir glausta susijusių faktinių aplinkybių santrauka;

(c) laikomi elektroniniai duomenys, kurie turi būti išsaugoti, ir jų ryšys su nusikalstama veika;

(d) visa turima informacija, pagal kurią identifikuojamas laikomų elektroninių duomenų saugotojas arba informacinių ir ryšių technologijų sistemos buvimo vieta;

(e) išsaugojimo būtinumas;

(f) tai, kad prašančioji valstybė Konvencijos šalis ketina pateikti savitarpio teisinės pagalbos prašymą dėl laikomų elektroninių duomenų paieškos ar panašios prieigos prie jų, jų arešto ar panašios jų apsaugos ar atskleidimo;

(g) kai tai tikslinga, poreikis užtikrinti prašymo dėl duomenų išsaugojimo konfidencialumą ir neinformuoti naudotojo.

4. Gavusi kitos valstybės Konvencijos šalies prašymą, prašomoji valstybė Konvencijos šalis imasi visų reikiamų priemonių, kad pagal savo vidaus teisę operatyviai išsaugotų nurodytus elektroninius duomenis. Atsakant į prašymą nelaikoma, kad duomenų išsaugojimas turi būti grindžiamas abipusio baudžiamumo principu.

5. Valstybė Konvencijos šalis, kuri yra nustačiusi sąlygą, kad atsakymas į savitarpio teisinės pagalbos prašymą dėl laikomų elektroninių duomenų paieškos ar panašios prieigos prie jų, jų arešto, panašios apsaugos ar atskleidimo kitų nusikalstamų veikų negu numatyta šioje Konvencijoje teikiamas, jei galioja abipusio baudžiamumo principas, pasilieka teisę atmesti prašymą dėl išsaugojimo pagal šį straipsnį, jei turi priežasčių manyti, kad atskleidimo metu abipusio baudžiamumo sąlygos nebus galima patenkinti.

6. Taip pat pažymėtina, kad prašymas dėl išsaugojimo gali būti atmestas tik remiantis šios Konvencijos 40 straipsnio 21 dalies b ir c punktuose ir 22 dalyje nurodytais pagrindais.

7. Jei prašomoji valstybė Konvencijos šalis mano, kad išsaugojimas neužtikrins duomenų prieinamumo ateityje arba kels grėsmę prašančiosios valstybės Konvencijos šalies tyrimo konfidencialumui ar kitaip jam kenks, ji apie tai nedelsdama praneša prašančiajai valstybei Konvencijos šaliai, o ši tada nusprendžia, ar prašymą vis tiek reikėtų vykdyti.

8. Bet koks išsaugojimas pagal prašymą, pateiktą pagal šio straipsnio 1 dalį, galioja ne trumpiau kaip 60 dienų, kad prašančioji valstybė Konvencijos šalis galėtų pateikti prašymą dėl duomenų paieškos ar panašios prieigos prie jų, jų arešto, panašios apsaugos ar atskleidimo. Gavus tokį prašymą, duomenys toliau saugomi, kol bus priimtas sprendimas dėl to prašymo.

9. Iki šio straipsnio 8 dalyje nustatyto saugojimo laikotarpio pabaigos prašančioji valstybė Konvencijos šalis gali prašyti pratęsti saugojimo laikotarpį.

43 straipsnis

Tarptautinis bendradarbiavimas dėl operatyvaus saugomų srauto duomenų atskleidimo

1. Jei vykdydama pagal šios Konvencijos 42 straipsnį pateiktą prašymą išsaugoti srauto duomenis, susijusius su konkrečia perduota informacija, prašomoji valstybė Konvencijos šalis nustato, kad perduodant informaciją dalyvavo kitos valstybės Konvencijos šalies paslaugų teikėjas, prašomoji valstybė Konvencijos šalis nedelsdama atskleidžia prašančiajai valstybei Konvencijos šaliai pakankamą kiekį srauto duomenų, kad būtų galima identifikuoti tą paslaugų teikėją ir maršrutą, kuriuo buvo perduota informacija.
2. Atskleisti srauto duomenis pagal šio straipsnio 1 dalį gali būti atsisakyta tik remiantis šios Konvencijos 40 straipsnio 21 dalies b ir c punktuose ir 22 dalyje nurodytais pagrindais.

44 straipsnis

Savitarpio teisinė pagalba, susijusi su prieiga prie laikomų elektroninių duomenų

1. Valstybė Konvencijos šalis gali pateikti kitai valstybei Konvencijos šaliai prašymą dėl elektroninių duomenų, laikomų prašomosios valstybės Konvencijos šalies teritorijoje esančioje informacinių ir ryšių technologijų sistemoje, įskaitant elektroninius duomenis, kurie buvo išsaugoti pagal šios Konvencijos 42 straipsnį, paieškos ar panašios prieigos prie jų, jų arešto ar panašios apsaugos ir atskleidimo.
2. Prašomoji valstybė Konvencijos šalis atsako į prašymą taikydama atitinkamus tarptautinius dokumentus ir įstatymus, nurodytus šios Konvencijos 35 straipsnyje, ir laikydamasi kitų atitinkamų šio skyriaus nuostatų.
3. Į prašymą atsakoma operatyviai, kai:
   (a) yra pagrindo manyti, kad atitinkami duomenys gali būti lengvai prarasti ar pakeisti, arba
   (b) šio straipsnio 2 dalyje nurodytuose dokumentuose ir įstatymuose dėl kitų priežasčių numatytas operatyvus bendradarbiavimas.

45 straipsnis

Savitarpio teisinė pagalba renkant srauto duomenis tikruoju laiku

1. Valstybės Konvencijos šalys stengiasi teikti viena kitai savitarpio teisinę pagalbą tikruoju laiku rinkdamos srauto duomenis, susijusius su nurodyta informacija, jų teritorijoje perduodama naudojant informacinių ir ryšių technologijų sistemą. Laikantis šio straipsnio 2 dalies nuostatų tokia pagalba reglamentuojama vidaus teisėje numatytomis sąlygomis ir procedūromis.

2. Kiekviena valstybė Konvencijos šalis stengiasi teikti tokią pagalbą bent dėl nusikalstamų veikų, dėl kurių panašioje nacionalinėje byloje būtų galima rinkti srauto duomenis tikruoju laiku.

3. Pagal šio straipsnio 1 dalį pateiktame prašyme nurodoma:

   (a) prašymą teikiančios institucijos pavadinimas;

   (b) pagrindinių faktinių aplinkybių santrauka ir tyrimo, baudžiamojo persekiojimo ar teismo proceso, su kuriuo susijęs prašymas, pobūdis;

   (c) elektroniniai duomenys, dėl kurių reikia rinkti srauto duomenis, ir jų ryšys su nusikalstama veika;

   (d) visi turimi duomenys, pagal kuriuos galima identifikuoti duomenų savininką ar naudotoją arba informacinių ir ryšių technologijų sistemos buvimo vietą;

   (e) poreikio rinkti srauto duomenis pagrindimas;

   (f) laikotarpis, kurio srauto duomenys turi būti renkami, ir atitinkamas jo trukmės pagrindimas.

46 straipsnis

Savitarpio teisinė pagalba perimant turinio duomenis

Valstybės Konvencijos šalys stengiasi teikti viena kitai savitarpio teisinę pagalbą tikruoju laiku rinkdamos ar įrašydamos nurodytos informacijos, perduodamos per informacinių ir ryšių technologijų sistemą, turinio duomenis, ta apimtimi, kuria tai leidžiama pagal joms taikomas sutartis arba pagal jų vidaus įstatymus.

47 straipsnis

Teisėsaugos institucijų bendradarbiavimas

1. Valstybės Konvencijos šalys laikydamosi atitinkamų savo vidaus teisinių ir administracinių sistemų glaudžiai bendradarbiauja tarpusavyje siekdamos didinti teisėsaugos institucijų veiksmų kovojant su nusikalstamomis veikomis, nustatytomis pagal šią Konvenciją, veiksmingumą. Valstybės Konvencijos šalys pirmiausia imasi veiksmingų priemonių siekdamos:

(a) stiprinti ir prireikus sukurti savo kompetentingų institucijų, įstaigų ir tarnybų ryšių kanalus, atsižvelgdamos į esamus kanalus, įskaitant Tarptautinės kriminalinės policijos organizacijos kanalus, kad būtų sudarytos palankesnės sąlygos saugiai ir greitai keistis informacija apie visus nusikalstamų veikų, nustatytų pagal šią Konvenciją, aspektus, įskaitant sąsajas su kita nusikalstama veikla, jei atitinkamos valstybės Konvencijos šalys mano, kad tai tikslinga;

(b) bendradarbiauti su kitomis valstybėmis Konvencijos šalimis vykdant nusikalstamų veikų, nustatytų pagal šią Konvenciją, tyrimus dėl:

i) asmenų, įtariamų dalyvavus darant tokias nusikalstamas veikas, tapatybės, buvimo vietos ir veiklos arba kitų susijusių asmenų buvimo vietos;

ii) nusikalstamu būdu įgytų pajamų arba turto iš tokių nusikalstamų veikų judėjimo, ir

iii) turto, įrangos arba kitų nusikaltimo priemonių, kurie buvo naudojami arba kuriuos buvo ketinama naudoti darant tokias nusikalstamas veikas, judėjimo;

(c) jei tai tikslinga, teikti reikalingus daiktus arba duomenis analizei arba tyrimams atlikti;

(d) jei tai tikslinga, keistis informacija su kitomis valstybėmis Konvencijos šalimis apie konkrečias priemones ir metodus, naudotus nusikalstamoms veikoms, nustatytoms pagal šią Konvenciją, daryti, įskaitant netikrų tapatybių, padirbtų, pakeistų ar suklastotų dokumentų naudojimą ir kitas veiklos slėpimo priemones, taip pat informacija apie kibernetinių nusikaltimų taktiką, metodus ir procedūras;

(e) palengvinti veiksmingą koordinavimą tarp savo kompetentingų institucijų, įstaigų ir tarnybų ir skatinti keistis darbuotojais bei kitais ekspertais, įskaitant ryšių palaikymo pareigūnų paskyrimą, pagal atitinkamų valstybių Konvencijos šalių sudarytas dvišales sutartis ar susitarimus;

(f) keistis informacija ir koordinuoti administracines ir kitas priemones, kurių atitinkamai buvo imtasi siekiant kuo anksčiau išaiškinti nusikalstamas veikas, nustatytas pagal šią Konvenciją.

2. Šios Konvencijos įgyvendinimo tikslais valstybės Konvencijos šalys apsvarsto galimybę sudaryti dvišales arba daugiašales sutartis ar susitarimus dėl tiesioginio jų teisėsaugos institucijų bendradarbiavimo, o jei tokios sutartys arba susitarimai jau sudaryti, juos iš dalies pakeisti. Jei atitinkamos valstybės Konvencijos šalys nėra sudariusios tokių sutarčių ar susitarimų, jos gali apsvarstyti galimybę šią Konvenciją laikyti teisėsaugos institucijų tarpusavio bendradarbiavimo dėl nusikalstamų veikų, nustatytų pagal šią Konvenciją, pagrindu. Kai tai tikslinga, valstybės Konvencijos šalys visapusiškai naudojasi sutartimis ar susitarimais, įskaitant su tarptautinėmis arba regioninėmis organizacijomis, savo teisėsaugos institucijų bendradarbiavimui skatinti.

48 straipsnis Jungtiniai tyrimai

Valstybės Konvencijos šalys apsvarsto galimybę sudaryti dvišales ar daugiašales sutartis ar susitarimus, pagal kuriuos atitinkamos kompetentingos institucijos galėtų steigti nusikalstamų veikų, nustatytų pagal šią Konvenciją, dėl kurių vienoje ar daugiau valstybių vykdomi tyrimai, baudžiamasis persekiojimas ar teismo procesas, jungtines tyrimo įstaigas. Jei tokios sutartys ar susitarimai nesudaryti, jungtiniai tyrimai gali būti atliekami pagal konkrečiu atveju sudarytą susitarimą. Dalyvaujančios valstybės Konvencijos šalys užtikrina, kad būtų visapusiškai gerbiamas valstybės Konvencijos šalies, kurios teritorijoje turi būti atliekami tokie tyrimai, suverenitetas.

49 straipsnis

Turto išieškojimo mechanizmai naudojantis tarptautiniu bendradarbiavimu konfiskavimo srityje

1. Siekdama teikti savitarpio teisinę pagalbą pagal šios Konvencijos 50 straipsnį dėl turto, įgyto iš nusikalstamos veikos, nustatytos pagal šią Konvenciją, ar naudoto tai nusikalstamai veikai daryti, kiekviena valstybė Konvencijos šalis pagal savo vidaus teisę:

(a) imasi reikiamų priemonių, kad jos kompetentingos institucijos galėtų įgyvendinti kitos valstybės Konvencijos šalies teismo priimtą nutarimą dėl konfiskavimo;

(b) imasi reikiamų priemonių, kad jų kompetentingos institucijos galėtų, jei turi jurisdikcijos, nurodyti konfiskuoti tokį užsienio kilmės turtą priimdamos sprendimą dėl pinigų plovimo ar kitos jos jurisdikcijoje apibrėžiamos nusikalstamos veikos padarymo arba taikydamos kitas pagal jos vidaus teisę leidžiamas procedūras ir

(c) apsvarsto galimybę imtis reikiamų priemonių, kad tokį turtą būtų galima konfiskuoti nepriimant apkaltinamojo nuosprendžio, jei teisės pažeidimą padariusio asmens negalima patraukti baudžiamojon atsakomybėn, nes jis mirė, pabėgo, jo buvimo vieta nežinoma arba susiklosto kitos atitinkamos aplinkybės.

2. Siekdama teikti savitarpio teisinę pagalbą pagal prašymą, pateiktą pagal šios Konvencijos 50 straipsnio 2 dalį, kiekviena valstybė Konvencijos šalis pagal savo vidaus teisę:

(a) imasi reikiamų priemonių, kad jos kompetentingos institucijos galėtų įšaldyti arba areštuoti turtą vadovaudamosi prašančiosios valstybės Konvencijos šalies teismo ar kompetentingos institucijos nutarimu dėl įšaldymo arba arešto, suteikiančiu pakankamą pagrindą prašomajai valstybei Konvencijos šaliai laikyti, kad yra pakankamas pagrindas imtis tokių veiksmų ir kad turto atžvilgiu vėliau bus priimtas nutarimas dėl konfiskavimo pagal šio straipsnio 1 dalies a punktą;

(b) imtis reikiamų priemonių, kad jos kompetentingos institucijos galėtų įšaldyti arba areštuoti turtą, gavusios prašymą, suteikiantį pakankamą pagrindą prašomajai valstybei Konvencijos šaliai laikyti, kad yra pakankamas pagrindas imtis tokių veiksmų ir kad turto atžvilgiu vėliau bus priimtas nutarimas dėl konfiskavimo pagal šio straipsnio 1 dalies a punktą, ir

(c) apsvarstyti galimybę imtis papildomų priemonių, kad jos kompetentingos institucijos galėtų išsaugoti turtą konfiskavimo tikslu, pavyzdžiui, remdamosi užsienyje įvykdytu areštu arba baudžiamuoju kaltinimu, susijusiu su tokio turto įgijimu.

50 straipsnis

Tarptautinis bendradarbiavimas konfiskavimo tikslais

1. Valstybė Konvencijos šalis, gavusi kitos valstybės Konvencijos šalies, kurios jurisdikcijai priklauso nusikalstama veika, nustatyta pagal šią Konvenciją, prašymą dėl jos teritorijoje esančių nusikalstamu būdu įgytų pajamų, turto, įrangos ar kitų

nusikaltimo priemonių, nurodytų šios Konvencijos 31 straipsnio 1 dalyje, konfiskavimo, kiek tai įmanoma pagal jos vidaus teisės sistemą:

(a) pateikia prašymą savo kompetentingoms institucijoms, kad būtų priimtas nutarimas dėl konfiskavimo, ir, jei toks nutarimas priimamas, užtikrina jo vykdymą, arba

(b) pateikia savo kompetentingoms institucijoms teismo nutarimą dėl konfiskavimo, priimtą prašančiosios valstybės Konvencijos šalies teritorijoje pagal šios Konvencijos 31 straipsnio 1 dalį, kad jis būtų įgyvendintas prašoma apimtimi, kiek yra susijęs su nusikalstamu būdu įgytomis pajamomis, turtu, įranga ar kitomis nusikaltimo priemonėmis, esančiomis prašomosios valstybės Konvencijos šalies, teritorijoje.

2. Gavusi kitos valstybės Konvencijos šalies, kurios jurisdikcijai priklauso nusikalstama veika, nustatyta pagal šią Konvenciją, prašymą, prašomoji valstybė Konvencijos šalis imasi priemonių, kad identifikuotų, atsektų, įšaldytų ar areštuotų nusikalstamu būdu įgytas pajamas, turtą, įrangą ar kitas nusikaltimo priemones, nurodytas šios Konvencijos 31 straipsnio 1 dalyje, kad vėliau būtų galima nurodyti juos konfiskuoti prašančiosios valstybės Konvencijos šalies nutarimu dėl konfiskavimo arba, remiantis šio straipsnio 1 dalyje nurodytu prašymu, prašomosios valstybės Konvencijos šalies nutarimu dėl konfiskavimo.

3. Šiam straipsniui *mutatis mutandis* taikomos šios Konvencijos 40 straipsnio nuostatos. Be šios Konvencijos 40 straipsnio 15 dalyje nurodytos informacijos, pagal šį straipsnį pateiktuose prašymuose pateikiama ši informacija:

(a) jei prašymas pateikiamas pagal šio straipsnio 1 dalies a punktą, – konfiskuotino turto aprašas, be kita ko, kiek įmanoma, turto buvimo vieta ir, kai aktualu, apskaičiuotoji vertė, taip pat pakankamos faktinės aplinkybės, kuriomis remiasi prašančioji valstybė Konvencijos šalis, tam, kad prašomoji valstybė Konvencijos šalis galėtų imtis veiksmų, kad būtų priimtas nutarimas pagal jos vidaus teisę;

(b) jei prašymas pateikiamas pagal šio straipsnio 1 dalies b punktą, – teisiškai priimtina prašančiosios valstybės Konvencijos šalies priimto nutarimo dėl konfiskavimo, kuriuo grindžiamas prašymas, kopija, faktinės aplinkybės ir tai, kokia apimtimi prašoma tą nutarimą įvykdyti, kokių priemonių ėmėsi prašančioji valstybė Konvencijos šalis, kad tinkamai informuotų *bona fide* trečiuosius asmenis ir užtikrintų proceso tinkamumą, taip pat tai, ar nutarimas dėl konfiskavimo yra galutinis;

(c) jei prašymas pateikiamas pagal šio straipsnio 2 dalį, – faktinės aplinkybės, kuriomis remiasi prašančioji valstybė Konvencijos šalis, veiksmai, kuriuos prašoma atlikti, ir, jei turima, teisiškai priimtina nutarimo, kuriuo grindžiamas prašymas, kopija.

4. Prašomoji valstybė Konvencijos šalis šio straipsnio 1 ir 2 dalyse numatytus sprendimus priima ar veiksmų imasi laikydamasi savo vidaus teisės nuostatų ir procesinių taisyklių arba kiekvienos dvišalės ar daugiašalės sutarties ar susitarimo, kurių ji gali būti saistoma prašančiosios valstybės Konvencijos šalies atžvilgiu.

5. Kiekviena valstybė Konvencijos šalis Jungtinių Tautų generaliniam sekretoriui pateikia savo įstatymų ir taisyklių, kuriais įgyvendinamas šis straipsnis, ir visų vėlesnių tų įstatymų ir taisyklių pakeitimų kopijas arba aprašą.

6. Jei valstybė Konvencijos šalis nusprendžia nustatyti sąlygą, kad šio straipsnio 1 ir 2 dalyse nurodytoms priemonėms imtis būtina atitinkama sutartis, ta valstybė Konvencijos šalis šią Konvenciją laiko reikiamą ir pakankamą pagrindą suteikiančia sutartimi.

7. Bendradarbiauti pagal šį straipsnį taip pat gali būti atsisakyta arba laikinosios priemonės gali būti panaikintos, jei prašomoji valstybė Konvencijos šalis laiku negauna pakankamų įrodymų arba jei turtas yra *de minimis* vertės.

8. Prieš panaikindama bet kurią laikinąją priemonę, kurios buvo imtasi pagal šį straipsnį, prašomoji valstybė Konvencijos šalis, jei įmanoma, suteikia prašančiajai valstybei Konvencijos šaliai galimybę pateikti savo motyvus, dėl kurių tos priemonės taikymas turėtų būti tęsiamas.

9. Šio straipsnio nuostatos neturi būti aiškinamos kaip pažeidžiančios *bona fide* trečiųjų asmenų teises.

10. Valstybės Konvencijos šalys apsvarsto galimybę sudaryti dvišales ar daugiašales sutartis ar susitarimus, kad padidintų pagal šį straipsnį vykdomo tarptautinio bendradarbiavimo veiksmingumą.

51 straipsnis

Specialus bendradarbiavimas

Nedarant poveikio vidaus teisei, kiekviena valstybė Konvencijos šalis stengiasi imtis priemonių, kurios jai leistų, nedarant poveikio jos pačios baudžiamiesiems tyrimams, baudžiamiesiems persekiojimams ar teismo procesams, be išankstinio prašymo perduoti informaciją apie pajamas iš nusikalstamų veikų, nustatytų pagal šią Konvenciją, kitai valstybei

Konvencijos šaliai, kai ji mano, kad tokios informacijos atskleidimas gali padėti informaciją gaunančiai valstybei Konvencijos šaliai pradėti ar vykdyti nusikalstamų veikų tyrimus, baudžiamuosius persekiojimus ar teismo procesus arba pagal ją ta valstybė Konvencijos šalis galėtų pateikti prašymą pagal šios Konvencijos 50 straipsnį.

52 straipsnis

Konfiskuotų nusikalstamu būdu įgytų pajamų arba turto grąžinimas ir realizavimas

1. Valstybės Konvencijos šalies pagal šios Konvencijos 31 arba 50 straipsnį konfiskuotas nusikalstamu būdu įgytas pajamas ar turtą ta valstybė Konvencijos šalis realizuoja pagal savo vidaus teisę ir administracines procedūras.

2. Jei veiksmų imamasi pagal kitos valstybės Konvencijos šalies prašymą, pateiktą pagal šios Konvencijos 50 straipsnį, ta apimtimi, kuria tai leidžiama pagal vidaus teisę ir jei to prašoma, valstybės Konvencijos šalys pirmiausia apsvarsto galimybę grąžinti konfiskuotas nusikalstamu būdu įgytas pajamas arba turtą prašančiajai valstybei Konvencijos šaliai, kad ši galėtų suteikti kompensaciją nusikaltimo aukoms arba grąžinti tas nusikalstamu būdu įgytas pajamas arba turtą ankstesniems teisėtiems savininkams.

3. Jei veiksmų imamasi pagal kitos valstybės Konvencijos šalies prašymą pagal šios Konvencijos 31 ir 50 straipsnius, valstybė Konvencijos šalis gali, tinkamai apsvarsčiusi galimybę suteikti kompensaciją aukoms, nuodugniai apsvarstyti galimybę sudaryti sutartis ar susitarimus dėl:

   (a) tokių nusikalstamu būdu įgytų pajamų, turto ar lėšų, gautų pardavus tokias nusikalstamu būdu įgytas pajamas, turtą ar jų dalį, vertės pervedimo į pagal šios Konvencijos 56 straipsnio 2 dalies c punktą paskirtą sąskaitą ir tarpvyriausybinėms organizacijoms, kurios specializuojasi kovos su kibernetiniais nusikaltimais srityje;

   (b) dalijimosi, reguliariai arba konkrečiais atvejais, tokiomis nusikalstamu būdu įgytomis pajamomis ar turtu arba lėšomis, gautomis pardavus tokias nusikalstamu būdu įgytas pajamas ar turtą, su kitomis valstybėmis Konvencijos šalimis, laikantis savo vidaus teisės ar administracinių procedūrų.

4. Jei tai tikslinga ir jei valstybės Konvencijos šalys nenusprendžia kitaip, prašomoji valstybė Konvencijos šalis gali atskaityti pagrįstas išlaidas, patirtas vykdant tyrimus, baudžiamuosius persekiojimus ar teismo procesus, padėjusius grąžinti konfiskuotą turtą arba jį realizuoti pagal šį straipsnį.

VI skyrius. Prevencinės priemonės

53 straipsnis. Prevencinės priemonės

1. Kiekviena valstybė Konvencijos šalis, laikydamasi pagrindinių savo teisės sistemos principų, stengiasi plėtoti ir vykdyti arba išsaugoti veiksmingą ir koordinuojamą politiką ir geriausią praktiką, kad tinkamomis teisėkūros, administracinėmis arba kitomis priemonėmis būtų sumažintos esamos ar būsimos galimybės daryti kibernetinius nusikaltimus.

2. Kiekviena valstybė Konvencijos šalis pagal savo galimybes ir laikydamasi pagrindinių savo vidaus teisės principų imasi reikiamų priemonių, kad skatintų aktyvų atitinkamų viešajam sektoriui nepriklausančių asmenų ir subjektų, pavyzdžiui, nevyriausybinių organizacijų, pilietinės visuomenės organizacijų, akademinių institucijų ir privačiojo sektoriaus subjektų, taip pat plačiosios visuomenės dalyvavimą atitinkamais nusikalstamų veikų, nustatytų pagal šią Konvenciją, prevencijos aspektais.

3. Prevencinės priemonės, be kitų dalykų, gali būti:

   (a) teisėsaugos institucijų arba prokurorų ir atitinkamų viešajam sektoriui nepriklausančių asmenų ir subjektų, pavyzdžiui, nevyriausybinių organizacijų, pilietinės visuomenės organizacijų, akademinių institucijų ir privačiojo sektoriaus subjektų, bendradarbiavimo stiprinimas siekiant spręsti aktualius nusikalstamų veikų, nustatytų pagal Konvenciją, prevencijos ir kovos su jomis klausimus;

   (b) visuomenės informuotumo apie nusikalstamų veikų, nustatytų pagal šią Konvenciją, keliamą grėsmę, priežastis ir sunkumą didinimas vykdant visuomenės informavimo veiklą, visuomenės švietimo, gebėjimo naudotis žiniasklaidos priemonėmis ir informacinio raštingumo programas ir mokymą, kuriais skatinamas visuomenės dalyvavimas tokių nusikalstamų veikų prevencijos ir kovos su jomis srityse;

   (c) nacionalinių baudžiamosios justicijos sistemų pajėgumo stiprinimas ir pastangos jį didinti, įskaitant baudžiamosios justicijos specialistų mokymą ir ekspertinių žinių plėtojimą įgyvendinant nacionalines kovos su nusikalstamomis veikomis, nustatytomis pagal šią Konvenciją, strategijas;

   (d) paslaugų teikėjų skatinimas imtis veiksmingų priemonių, jei tai įmanoma atsižvelgiant į nacionalines aplinkybes ir tiek, kiek tai leidžiama pagal vidaus teisę, paslaugų teikėjų produktų, paslaugų ir klientų saugumui stiprinti;

(e) saugumo srities tyrėjų teisėtos veiklos indėlio pripažinimas, kai ta veikla tėra siekiama, kiek tai leidžiama pagal vidaus teisės aktuose nustatytas sąlygas ir jų laikantis, stiprinti ir gerinti paslaugų teikėjų produktų, paslaugų ir klientų, esančių valstybės Konvencijos šalies teritorijoje, saugumą;

(f) programų ir veiklos plėtojimas, palengvinimas ir skatinimas, kad asmenys, dėl kurių kyla rizika, kad jie gali dalyvauti kibernetiniuose nusikaltimuose, netaptų nusikaltėliais ir ugdytų savo įgūdžius teisėtais būdais;

(g) pastangos skatinti asmenų, nuteistų už nusikalstamas veikas, nustatytas pagal šią Konvenciją, reintegraciją į visuomenę;

(h) strategijų ir politikos plėtojimas pagal vidaus teisę siekiant užtikrinti smurto dėl lyties naudojantis informacinių ir ryšių technologijų sistemomis prevenciją ir jį panaikinti, o rengiant prevencines priemones kartu atsižvelgti į konkrečias pažeidžiamoje padėtyje esančių asmenų aplinkybes ir poreikius;

(i) konkrečios ir specialiai pritaikytos pastangos užtikrinti vaikų saugumą internete, be kita ko, švietimo, mokymo ir visuomenės informuotumo didinimo apie seksualinę prievartą prieš vaikus ar jų seksualinį išnaudojimą internete priemonėmis, peržiūrint vidaus teisės sistemas ir stiprinant tarptautinį bendradarbiavimą prevencijos tikslais, taip pat pastangos užtikrinti greitą seksualinės prievartos prieš vaikus ir vaikų seksualinio išnaudojimo medžiagos pašalinimą;

(j) sprendimų priėmimo skaidrumo didinimas, visuomenės skatinimas prisidėti prie sprendimų priėmimo procesų ir užtikrinimas, kad visuomenė turėtų tinkamą prieigą prie informacijos;

(k) laisvės ieškoti viešos informacijos apie kibernetinius nusikaltimus, ją gauti ir perduoti gerbimas, stiprinimas ir apsauga;

(l) paramos programų, skirtų nusikalstamų veikų, nustatytų pagal šią Konvenciją, aukoms remti, plėtojimas arba stiprinimas;

(m) nusikalstamu būdu įgytų pajamų ir turto, susijusių su nusikalstamomis veikomis, nustatytomis pagal šią Konvenciją, perdavimo prevencija ir nustatymas.

4. Kiekviena valstybė Konvencijos šalis imasi tinkamų priemonių užtikrinti, kad atitinkama (-os) kompetentinga (-os) institucija (-os), atsakinga (-os) už kibernetinių nusikaltimų prevenciją ir kovą su jais, būtų visuomenei žinoma (-os) ir, kai tinkama, viešai prieinama (-os), kad būtų galima pranešti, taip pat ir anonimiškai, apie bet kokį incidentą, kuris gali būti laikomas nusikalstama veika, nustatyta pagal šią Konvenciją.

5. Valstybės Konvencijos šalys stengiasi periodiškai vertinti atitinkamas esamas nacionalinės teisės sistemas ir administracinę praktiką, nustatyti spragas ir pažeidžiamas sritis bei užtikrinti, kad jos būtų tinkamos kintančių grėsmių, kurias kelia nusikalstamos veikos, nustatytos pagal šią Konvenciją, sąlygomis.

6. Valstybės Konvencijos šalys gali bendradarbiauti tarpusavyje ir su atitinkamomis tarptautinėmis bei regioninėmis organizacijomis skatindamos ir plėtodamos šiame straipsnyje nurodytas priemones. Be kita ko, jos gali dalyvauti tarptautiniuose kibernetinių nusikaltimų prevencijos projektuose.

7. Kiekviena valstybė Konvencijos šalis praneša Jungtinių Tautų generaliniam sekretoriui institucijos ar institucijų, kurios gali padėti kitoms valstybėms Konvencijos šalims plėtoti ir įgyvendinti konkrečias kibernetinių nusikaltimų prevencijos priemones, pavadinimą ir adresą.

VII skyrius

Techninė pagalba ir keitimasis informacija

54 straipsnis

Techninė pagalba ir gebėjimų stiprinimas

1. Valstybės Konvencijos šalys pagal savo pajėgumus apsvarsto galimybę teikti viena kitai kuo platesnę techninę pagalbą ir stiprinti gebėjimus, įskaitant mokymą ir kitų formų pagalbą, keitimąsi atitinkama patirtimi ir specializuotomis žiniomis bei technologijų perdavimą tarpusavyje sutartomis sąlygomis, ypač atsižvelgdamos į besivystančių valstybių Konvencijos šalių interesus ir poreikius, taip siekdamos palengvinti nusikalstamų veikų, kurioms taikoma ši Konvencija, prevenciją, nustatymą, tyrimą ir baudžiamąjį persekiojimą už jas.
2. Tiek, kiek tai būtina, valstybės Konvencijos šalys inicijuoja, plėtoja, įgyvendina ar tobulina savo darbuotojų, atsakingų už nusikalstamų veikų, kurioms taikoma ši Konvencija, prevenciją, nustatymą, tyrimą ir baudžiamąjį persekiojimą už jas, specialias mokymo programas.
3. Šio straipsnio 1 ir 2 dalyse nurodytą veiklą, kiek tai leidžiama pagal vidaus teisę, gali sudaryti:
   (a) metodai ir būdai, naudojami nusikalstamų veikų, kurioms taikoma ši Konvencija, prevencijai, tyrimui ir baudžiamajam persekiojimui už jas;
   (b) gebėjimų plėtoti ir planuoti strateginę politiką ir teisės aktus, kuriais siekiama užkirsti kelią kibernetiniams nusikaltimams ir su jais kovoti, stiprinimas;
   (c) gebėjimų rinkti, išsaugoti įrodymus, ypač elektroninius, ir jais dalytis, įskaitant duomenų apie kilmės grandinę ir kriminalistinės analizės duomenų išsaugojimą, stiprinimas;
   (d) šiuolaikiška teisėsaugos įranga ir jos naudojimas;
   (e) kompetentingų institucijų mokymas rengti savitarpio teisinės pagalbos prašymus ir kitas bendradarbiavimo priemones, atitinkančias šios Konvencijos reikalavimus, ypač elektroninių įrodymų rinkimo, saugojimo ir dalijimosi jais tikslais;
   (f) pajamų iš nusikalstamų veikų, kurioms taikoma ši Konvencija, turto, įrangos ar kitų nusikaltimo priemonių ir metodų, naudojamų tokioms pajamoms, turtui, įrangai ar kitoms priemonėms perduoti, nuslėpti ar užmaskuoti, judėjimo prevencija, nustatymas ir stebėsena;
   (g) tinkami ir veiksmingi teisiniai ir administraciniai mechanizmai bei metodai, kuriais palengvinamas pajamų iš nusikalstamų veikų, kurioms taikoma ši Konvencija, areštas, konfiskavimas ir grąžinimas;

(h) su teisminėmis institucijomis bendradarbiaujančių aukų ir liudytojų apsaugos metodai;

(i) mokymas apie atitinkamą materialinę ir procesinę teisę, teisėsaugos tyrimų įgaliojimus, nacionalines ir tarptautines taisykles ir kalbų mokymas.

4. Valstybės Konvencijos šalys, laikydamosi savo vidaus teisės, stengiasi pasinaudoti kitų valstybių Konvencijos šalių ir atitinkamų tarptautinių ir regioninių organizacijų, nevyriausybinių organizacijų, pilietinės visuomenės organizacijų, akademinių institucijų ir privačiojo sektoriaus subjektų patirtimi ir glaudžiai su jais bendradarbiauti siekdamos veiksmingiau įgyvendinti šią Konvenciją.

5. Valstybės Konvencijos šalys padeda vienos kitoms planuoti ir įgyvendinti mokslinių tyrimų ir mokymo programas, skirtas dalytis patirtimi šio straipsnio 3 dalyje nurodytose srityse, ir tuo tikslu prireikus taip pat rengia regionines ir tarptautines konferencijas bei seminarus, kad paskatintų bendradarbiavimą ir diskusijas joms visoms rūpimais klausimais.

6. Valstybės Konvencijos šalys apsvarsto galimybę gavusios prašymą padėti viena kitai atlikti įvertinimus, studijas ir mokslinius tyrimus, susijusius su jų teritorijose padarytų nusikalstamų veikų, kurioms taikoma ši Konvencija, rūšimis, priežastimis ir padariniais, siekdamos, dalyvaujant kompetentingoms institucijoms ir atitinkamoms nevyriausybinėms organizacijoms, pilietinės visuomenės organizacijoms, akademinėms institucijoms ir privačiojo sektoriaus subjektams, parengti kibernetinių nusikaltimų prevencijos ir kovos su jais strategijas ir veiksmų planus.

7. Valstybės Konvencijos šalys skatina mokymą ir techninę pagalbą, palengvinančius savalaikę ekstradiciją ir savitarpio teisinę pagalbą. Toks mokymas ir techninė pagalba gali apimti kalbų mokymą, pagalbą rengiant ir tvarkant savitarpio teisinės pagalbos prašymus, centrinių institucijų ar įstaigų darbuotojų, vykdančių tam tikras pareigas, komandiravimą ir mainus.

8. Ta apimtimi, kuria tai yra būtina, valstybės Konvencijos šalys stiprina pastangas kuo labiau padidinti techninės pagalbos ir gebėjimų stiprinimo tarptautinėse ir regioninėse organizacijose veiksmingumą ir pagal atitinkamas dvišales ir daugiašales sutartis bei susitarimus.

9. Valstybės Konvencijos šalys apsvarsto galimybę sukurti savanoriškus mechanizmus, kuriais būtų finansiškai prisidedama prie besivystančių šalių pastangų įgyvendinti šią Konvenciją naudojantis techninės pagalbos programomis ir gebėjimų stiprinimo projektais.

10. Kiekviena valstybė Konvencijos šalis stengiasi savanoriškai prisidėti prie Jungtinių Tautų Narkotikų kontrolės ir nusikalstamumo prevencijos biuro veiklos, teikdama techninę pagalbą ir stiprindama gebėjimus, kad pasitelkiant Biurą būtų skatinamos programos ir projektai, kuriais siekiama įgyvendinti šią Konvenciją.

55 straipsnis

Keitimasis informacija

1. Kiekviena valstybė Konvencijos šalis apsvarsto galimybę, prireikus konsultuodamasi su atitinkamais ekspertais, įskaitant nevyriausybines organizacijas, pilietinės visuomenės organizacijas, akademines institucijas ir privačiojo sektoriaus subjektus, analizuoti jos teritorijoje padaromų nusikalstamų veikų, nustatytų pagal šią Konvenciją, tendencijas ir padarymo aplinkybes.

2. Valstybės Konvencijos šalys apsvarsto galimybę plėtoti statistinius duomenis, analitinius ekspertinius duomenis ir informaciją, susijusius su kibernetiniais nusikaltimais, ir jais dalytis tarpusavyje ir per tarptautines bei regionines organizacijas siekdamos, kiek įmanoma, parengti bendras apibrėžtis, standartus ir metodikas, taip pat geriausią praktiką, ir taip užtikrinti tokių nusikaltimų prevenciją bei kovoti su jais.

3. Kiekviena valstybė Konvencijos šalis apsvarsto galimybę stebėti savo politiką ir praktines priemones, skirtas nusikalstamų veikų, nustatytų pagal šią Konvenciją, prevencijai ir kovai su jomis, taip pat vertinti savo politikos ir praktinių priemonių veiksmingumą ir efektyvumą.

4. Valstybės Konvencijos šalys svarsto galimybę keistis informacija teisinės, politinės ir technologinės plėtros klausimais, susijusiais su kibernetiniais nusikaltimais ir elektroninių įrodymų rinkimu.

56 straipsnis

Konvencijos įgyvendinimas naudojantis ekonomine plėtra ir technine pagalba

1. Valstybės Konvencijos šalys imasi priemonių, padedančių kuo optimaliau įgyvendinti šią Konvenciją, bendradarbiaudamos tarptautiniu mastu, atsižvelgdamos į neigiamą nusikalstamų veikų, kurioms taikoma ši Konvencija, poveikį visuomenei apskritai ir ypač darniam vystymuisi.

2. Valstybės Konvencijos šalys primygtinai raginamos kuo labiau stengtis, koordinuodamos veiksmus tarpusavyje ir su tarptautinėmis bei regioninėmis organizacijomis:

   (a) stiprinti savo bendradarbiavimą įvairiais lygmenimis su kitomis valstybėmis Konvencijos šalimis, ypač besivystančiomis, siekiant stiprinti jų gebėjimus užtikrinti nusikalstamų veikų, kurioms taikoma ši Konvencija, prevenciją ir su jomis kovoti;

   (b) didinti finansinę ir materialinę pagalbą siekiant paremti kitų valstybių Konvencijos šalių, ypač besivystančių, pastangas užtikrinti veiksmingą nusikalstamų veikų, kurioms taikoma ši Konvencija, prevenciją ir su jomis kovoti, bei padėti joms įgyvendinti šią Konvenciją;

   (c) teikti techninę pagalbą kitoms valstybėms Konvencijos šalims, ypač besivystančioms, siekiant patenkinti jų poreikius, susijusius su šios Konvencijos įgyvendinimu. Tuo tikslu valstybės Konvencijos šalys stengiasi mokėti tinkamus ir reguliarius savanoriškus įnašus į Jungtinių Tautų finansavimo mechanizme specialiai tam skirtą sąskaitą;

   (d) atitinkamai skatinti nevyriausybines organizacijas, pilietinės visuomenės organizacijas, akademines institucijas ir privačiojo sektoriaus subjektus, taip pat finansų įstaigas prisidėti prie valstybių Konvencijos šalių pastangų, įskaitant pastangas pagal šį straipsnį, ypač teikti daugiau mokymo programų ir šiuolaikinę įrangą besivystančioms šalims, taip padedant joms siekti šios Konvencijos tikslų;

   (e) keistis geriausios praktikos pavyzdžiais ir informacija apie vykdomą veiklą siekiant padidinti skaidrumą, išvengti pastangų dubliavimo ir kuo geriau išnaudoti įgytą patirtį.

3. Valstybės Konvencijos šalys taip pat apsvarsto galimybę naudotis esamomis subregioninėmis, regioninėmis ir tarptautinėmis programomis, įskaitant konferencijas ir seminarus, bendradarbiavimui, techninei pagalbai ir diskusijoms dėl joms visoms aktualių problemų, įskaitant ypatingas besivystančių šalių problemas ir poreikius, skatinti.

4. Valstybės Konvencijos šalys kiek galėdamos užtikrina, kad ištekliai ir pastangos būtų paskirstomi ir nukreipiami standartų, įgūdžių, gebėjimų, ekspertinių žinių ir techninių pajėgumų suderinimui remti siekiant nustatyti valstybių Konvencijos šalių bendrus minimalius standartus, nebūti saugia priebėga nusikalstamas veikas, kurioms taikoma ši Konvencija, darantiems asmenims ir stiprinti kovą su kibernetiniais nusikaltimais.

5. Kiek tai įmanoma, priemonėmis, kurių imamasi pagal šį straipsnį, nedaromas poveikis esamiems dvišalio, regioninio ar tarptautinio lygmens užsienio pagalbos įsipareigojimams ar kitiems finansinio bendradarbiavimo susitarimams.

6. Valstybės Konvencijos šalys gali sudaryti dvišales, regionines ar daugiašales sutartis ar susitarimus dėl materialinės ir logistinės pagalbos atsižvelgdamos į būtinas finansines taisykles, kad šioje Konvencijoje numatytos tarptautinio bendradarbiavimo priemonės būtų veiksmingos ir kad būtų galima užtikrinti nusikalstamų veikų, kurioms taikoma ši Konvencija, prevenciją, jas nustatyti, tirti ir už jas patraukti baudžiamojon atsakomybėn.

VIII skyrius

Įgyvendinimo mechanizmas

57 straipsnis

Valstybių Konvencijos šalių konferencija

1. Siekiant pagerinti valstybių Konvencijos šalių gebėjimus ir bendradarbiavimą siekiant šioje Konvencijoje nustatytų tikslų, skatinant ir peržiūrint jos įgyvendinimą, įsteigiama valstybių Konvencijos šalių konferencija.

2. Jungtinių Tautų generalinis sekretorius sušaukia valstybių Konvencijos šalių konferenciją ne vėliau kaip per vienus metus nuo šios Konvencijos įsigaliojimo. Vėliau reguliarūs Konferencijos posėdžiai rengiami pagal Konferencijos patvirtintas darbo tvarkos taisykles.

3. Valstybių Konvencijos šalių konferencija priima darbo tvarkos taisykles ir taisykles, reglamentuojančias šiame straipsnyje nurodytą veiklą, įskaitant stebėtojų priėmimo ir dalyvavimo bei išlaidų, patirtų vykdant šią veiklą, apmokėjimo taisykles. Nustatant tokias taisykles ir vykdant su tuo susijusią veiklą atsižvelgiama į tokius principus kaip veiksmingumas, įtraukumas, skaidrumas, efektyvumas ir nacionalinė atsakomybė.

4. Rengdama reguliarius susitikimus valstybių Konvencijos šalių konferencija atsižvelgia į kitų atitinkamų tarptautinių bei regioninių organizacijų ir mechanizmų, įskaitant joms pavaldžius pagal sutartis veikiančius organus, susitikimų panašiais klausimais laiką ir vietą pagal šio straipsnio 3 dalyje nustatytus principus.

5. Valstybių Konvencijos šalių konferencija susitaria dėl veiklos, darbo tvarkos ir metodų šio straipsnio 1 dalyje nustatytiems tikslams siekti, įskaitant susitarimą:

(a) palengvinti veiksmingą naudojimąsi šia Konvencija ir jos įgyvendinimą, nustatyti visas dėl jos kylančias problemas, taip pat palengvinti valstybių Konvencijos šalių veiklą pagal šią Konvenciją, įskaitant skatinimą skirti savanoriškus įnašus;

(b) palengvinti valstybių Konvencijos šalių ir atitinkamų tarptautinių bei regioninių organizacijų, taip pat nevyriausybinių organizacijų, pilietinės visuomenės organizacijų, akademinių institucijų ir privačiojo sektoriaus subjektų keitimąsi informacija apie teisinius, politinius ir technologinius procesus, susijusius su nusikalstamomis veikomis, nustatytomis pagal šią Konvenciją, ir elektroninių įrodymų rinkimą, taip pat keitimąsi informacija apie kibernetinių nusikaltimų modelius bei tendencijas ir apie sėkmingą tokių nusikalstamų veikų prevencijos ir kovos su jomis praktiką;

(c) bendradarbiauti su atitinkamomis tarptautinėmis ir regioninėmis organizacijomis, taip pat nevyriausybinėmis organizacijomis, pilietinės visuomenės organizacijomis, akademinėmis institucijomis ir privačiojo sektoriaus subjektais;

(d) tinkamai naudotis kitų tarptautinių ir regioninių organizacijų pateikta atitinkama informacija ir mechanizmais, skirtais nusikalstamų veikų, nustatytų pagal šią Konvenciją, prevencijai ir kovai su jomis, kad darbas nebūtų be reikalo dubliuojamas;

(e) periodiškai peržiūrėti, kaip valstybės Konvencijos šalys įgyvendina šią Konvenciją;

(f) teikti rekomendacijas, kaip patobulinti šią Konvenciją ir jos įgyvendinimą, taip pat apsvarstyti galimybę papildyti ar iš dalies pakeisti Konvenciją;

(g) rengti ir priimti papildomus šios Konvencijos protokolus remiantis šios Konvencijos 61 ir 62 straipsniais;

(h) atkreipti dėmesį į valstybių Konvencijos šalių techninės pagalbos ir gebėjimų stiprinimo poreikius, susijusius su šios Konvencijos įgyvendinimu, ir rekomenduoti, jos nuomone, šiuo atžvilgiu būtinus veiksmus.

6. Kiekviena valstybė Konvencijos šalis teikia valstybių Konvencijos šalių konferencijai informaciją apie teisėkūros, administracines ir kitas priemones, taip pat apie savo programas, planus ir praktiką šiai Konvencijai įgyvendinti, kaip to reikalauja Konferencija. Konferencija išnagrinėja, kokiu būdu būtų veiksmingiausia gauti informaciją ir imtis dėl jos veiksmų, įskaitant, *inter alia*, informaciją, gaunamą iš valstybių Konvencijos šalių ir iš kompetentingų tarptautinių ir regioninių organizacijų. Taip pat gali būti atsižvelgiama į informaciją, gaunamą iš atitinkamų nevyriausybinių organizacijų, pilietinės visuomenės organizacijų, akademinių institucijų ir privačiojo sektoriaus subjektų, tinkamai akredituotų pagal Konferencijos nustatytą tvarką, atstovų.

7. Pagal šio straipsnio 5 dalį valstybių Konvencijos šalių konferencija gali nustatyti ir administruoti, jos manymu, būtinus peržiūros mechanizmus.

8. Jei mano, kad tai būtina, valstybių Konvencijos šalių konferencija pagal šio straipsnio 5–7 dalis įsteigia atitinkamus mechanizmus ar pagalbinius organus, kad jie padėtų veiksmingai įgyvendinti Konvenciją.

58 straipsnis

Sekretoriatas

1. Jungtinių Tautų generalinis sekretorius teikia valstybių Konvencijos šalių konferencijai būtinas sekretoriato paslaugas.

2. Sekretoriatas:

   (a) padeda valstybių Konvencijos šalių konferencijai vykdyti šioje Konvencijoje numatytą veiklą, organizuoja Konferencijos sesijas, susijusias su Konvencija, ir teikia per sesiją reikalingas paslaugas;

   (b) gavęs prašymą, padeda valstybėms Konvencijos šalims teikti informaciją valstybių Konvencijos šalių konferencijai, kaip numatyta šioje Konvencijoje, ir

   (c) užtikrina būtiną koordinavimą su atitinkamų tarptautinių ir regioninių organizacijų sekretoriatais.

IX skyrius

Baigiamosios nuostatos

59 straipsnis

Konvencijos įgyvendinimas

1. Kiekviena valstybė Konvencijos šalis pagal pagrindinius savo vidaus teisės principus imasi būtinų priemonių, įskaitant teisėkūros ir administracines priemones, kad užtikrintų savo įsipareigojimų pagal šią Konvenciją įgyvendinimą.

2. Kiekviena valstybė Konvencijos šalis gali imtis griežtesnių nusikalstamų veikų, nustatytų pagal šią Konvenciją, prevencijos ir kovos su jomis priemonių negu numatyta šioje Konvencijoje.

60 straipsnis

Konvencijos poveikis

1. Jei dvi ar daugiau valstybių Konvencijos šalių jau yra sudariusios sutartį ar susitarimą šia Konvencija reglamentuojamais klausimais ar reglamentuoja savo santykius tais klausimais kitaip arba tai darytų ateityje, jos visada turi teisę taikyti tą susitarimą ar sutartį arba atitinkamai reglamentuoti tuos santykius.

2. Nė viena šios Konvencijos nuostata nedaro poveikio kitoms valstybės Konvencijos šalies teisėms, apribojimams, įsipareigojimams ir atsakomybės sritims pagal tarptautinę teisę.

61 straipsnis

Ryšys su protokolais

1. Ši Konvencija gali būti papildyta vienu ar daugiau protokolų.

2. Kad taptų protokolo šalimi, valstybė arba regioninė ekonominės integracijos organizacija taip pat turi būti šios Konvencijos šalis.

3. Valstybė Konvencijos šalis nėra saistoma protokolo, nebent tampa protokolo šalimi pagal jo nuostatas.

4. Bet kuris šios Konvencijos protokolas aiškinamas kartu su šia Konvencija, atsižvelgiant į to protokolo tikslą.

62 straipsnis

Papildomų protokolų priėmimas

1. Tam, kad valstybių Konvencijos šalių konferencija svarstytų, ar priimti papildomą protokolą, reikia bent 60 valstybių Konvencijos šalių. Konferencija deda visas pastangas, kad dėl kiekvieno papildomo protokolo būtų pasiektas bendras susitarimas. Jei padaryta visa, kas įmanoma, kad būtų pasiektas bendras susitarimas, bet jis nepasiekiamas, kraštutiniu atveju papildomas protokolas patvirtinamas dviejų trečdalių sesijoje dalyvaujančių ir balsuojančių valstybių Konvencijos šalių balsų dauguma.

2. Regioninės ekonominės integracijos organizacijos savo kompetencijos klausimais pagal šį straipsnį turi teisę balsuoti, o jų balsų skaičius yra lygus jų valstybių narių, kurios yra šios Konvencijos šalys, skaičiui.

Tokios organizacijos negali naudotis savo balsu, jei jį panaudoja jų valstybės narės, ir atvirkščiai.

63 straipsnis

Ginčų sprendimas

1. Ginčus dėl šios Konvencijos aiškinimo arba taikymo valstybės Konvencijos šalys stengiasi išspręsti derybomis ar kitomis taikiomis savo nuožiūra pasirinktomis priemonėmis.

2. Bet koks dviejų ar daugiau valstybių Konvencijos šalių ginčas dėl šios Konvencijos aiškinimo ar taikymo, kurio per pagrįstą laikotarpį negalima išspręsti derybomis ar kitomis taikiomis priemonėmis, vienos iš tų valstybių Konvencijos šalių prašymu perduodamas spręsti arbitražui. Jei per šešis mėnesius nuo prašymo pradėti arbitražą pateikimo dienos tos valstybės Konvencijos šalys negali susitarti dėl arbitražo organizavimo, bet kuri iš tų valstybių Konvencijos šalių gali perduoti ginčą spręsti Tarptautiniam Teisingumo Teismui, pateikdama prašymą pagal Teismo statutą.

3. Pasirašydama, ratifikuodama, priimdama, patvirtindama šią Konvenciją arba prisijungdama prie jos kiekviena valstybė Konvencijos šalis gali paskelbti nelaikanti, kad yra saistoma šio straipsnio 2 dalies. Kitos valstybės Konvencijos šalys nėra saistomos šio straipsnio 2 dalies bet kurios tokią išlygą padariusios valstybės Konvencijos šalies atžvilgiu.

4. Bet kuri valstybė Konvencijos šalis, padariusi išlygą pagal šio straipsnio 3 dalį, gali bet kuriuo metu tą išlygą atšaukti apie tai pranešdama Jungtinių Tautų generaliniam sekretoriui.

64 straipsnis

Pasirašymas, ratifikavimas, priėmimas, patvirtinimas ir prisijungimas

1. Šią Konvenciją visos valstybės gali pasirašyti Hanojuje, Vietname, 2025 m., o vėliau, iki 2026 m. gruodžio 31 d., – Jungtinių Tautų būstinėje Niujorke.

2. Šią Konvenciją taip pat gali pasirašyti regioninės ekonominės integracijos organizacijos, jei pagal šio straipsnio 1 dalį ją pasirašo bent viena tokios organizacijos valstybė narė.

3. Ši Konvencija turi būti ratifikuota, priimta arba patvirtinta. Ratifikavimo, priėmimo ar patvirtinimo dokumentai deponuojami Jungtinių Tautų generaliniam sekretoriui. Regioninė ekonominės integracijos organizacija gali deponuoti savo ratifikavimo, priėmimo arba patvirtinimo dokumentus, jei tai yra padariusi bent viena iš jos valstybių narių. Savo ratifikavimo, priėmimo arba patvirtinimo dokumentuose tokia organizacija nurodo savo kompetencijos šia Konvencija reglamentuojamais klausimais apimtį. Tokia organizacija taip pat informuoja depozitarą apie bet kokį savo kompetencijos apimties pasikeitimą.

4. Prie šios Konvencijos gali prisijungti bet kuri valstybė ar bet kuri regioninė ekonominės integracijos organizacija, kurios bent viena valstybė narė yra šios Konvencijos šalis. Prisijungimo dokumentai deponuojami Jungtinių Tautų generaliniam sekretoriui. Prisijungdama prie Konvencijos regioninė ekonominės integracijos organizacija nurodo savo kompetencijos šia Konvencija reglamentuojamais klausimais apimtį. Tokia organizacija taip pat informuoja depozitarą apie bet kokį savo kompetencijos apimties pasikeitimą.

65 straipsnis

Įsigaliojimas

1. Ši Konvencija įsigalioja devyniasdešimtą dieną nuo keturiasdešimtojo ratifikavimo, priėmimo, patvirtinimo ar prisijungimo dokumento deponavimo dienos. Pagal šią dalį joks regioninės ekonominės integracijos organizacijos deponuotas dokumentas nėra laikomas papildančiu dokumentus, kuriuos deponavo šios organizacijos valstybės narės.

2. Kiekvienai valstybei ar regioninei ekonominės integracijos organizacijai, ratifikuojančiai, priimančiai, patvirtinančiai šią Konvenciją ar prie jos prisijungiančiai po keturiasdešimtojo šių veiksmų dokumento deponavimo, ši Konvencija įsigalioja trisdešimtą dieną nuo tada, kai ši valstybė arba organizacija deponuoja atitinkamą dokumentą, arba tą dieną, kurią ši Konvencija įsigalioja pagal šio straipsnio 1 dalį, priklausomai nuo to, kuri data yra vėlesnė.

66 straipsnis

Pakeitimas

1. Praėjus penkeriems metams nuo šios Konvencijos įsigaliojimo, bet kuri valstybė Konvencijos šalis gali pasiūlyti pakeitimą jį pateikdama Jungtinių Tautų generaliniam sekretoriui, kuris po to praneša apie siūlomą pakeitimą valstybėms Konvencijos šalims ir valstybių Konvencijos šalių konferencijai, kad šios apsvarstytų pasiūlymą ir priimtų dėl jo sprendimą. Konferencija deda visas pastangas, kad dėl

kiekvieno pakeitimo būtų pasiektas bendras susitarimas. Jei padaryta visa, kas įmanoma, kad būtų pasiektas bendras susitarimas, bet jis nepasiekiamas, kraštutiniu atveju pakeitimas patvirtinamas sesijoje dalyvaujančių ir balsuojančių valstybių Konvencijos šalių dviejų trečdalių balsų dauguma.

2. Regioninės ekonominės integracijos organizacijos savo kompetencijos klausimais pagal šį straipsnį turi teisę balsuoti, o jų balsų skaičius yra lygus jų valstybių narių, kurios yra šios Konvencijos šalys, skaičiui.

Tokios organizacijos negali naudotis savo balsu, jei jį panaudoja jų valstybės narės, ir atvirkščiai.

3. Pagal šio straipsnio 1 dalį priimtą pakeitimą turi ratifikuoti, priimti arba patvirtinti valstybės Konvencijos šalys.

4. Pakeitimas, priimtas pagal šio straipsnio 1 dalį, įsigalioja valstybės Konvencijos šalies atžvilgiu praėjus 90 dienų nuo tokio pakeitimo ratifikavimo, priėmimo arba patvirtinimo dokumento deponavimo Jungtinių Tautų generaliniam sekretoriui.

5. Įsigaliojęs pakeitimas yra privalomas valstybėms Konvencijos šalims, išreiškusioms sutikimą būti jo saistomoms. Kitos valstybės Konvencijos šalys vis tiek privalo laikytis šios Konvencijos nuostatų ir visų ankstesnių pakeitimų, kuriuos ratifikavo, priėmė ar patvirtino.

67 straipsnis

Denonsavimas

1. Valstybė Konvencijos šalis gali denonsuoti šią Konvenciją, raštu pranešdama tai Jungtinių Tautų generaliniam sekretoriui. Denonsavimas įsigalioja praėjus vieniems metams nuo tos dienos, kurią generalinis sekretorius gauna tokį pranešimą.

2. Regioninė ekonominės integracijos organizacija nustoja būti šios Konvencijos šalimi, kai ją denonsuoja visos jos valstybės narės.

3. Šios Konvencijos denonsavimas pagal šio straipsnio 1 dalį reiškia, kad denonsuojami ir visi jos protokolai.

68 straipsnis

Depozitaras ir kalbos

1. Šios Konvencijos depozitaru yra skiriamas Jungtinių Tautų generalinis sekretorius.

2. Šios Konvencijos originalas, kurio tekstai anglų, arabų, ispanų, kinų, prancūzų ir rusų kalbomis yra autentiški, deponuojamas Jungtinių Tautų generaliniam sekretoriui.

TAI PATVIRTINDAMI šią Konvenciją pasirašė toliau nurodyti atitinkamų vyriausybių tinkamai įgalioti asmenys.